

CREDINȚĂ

La Nativitate du Christ - l'icône de l'amour infini de la Très Sainte Trinité;

Rubrica tinerilor: Europa între hristologie și hristofobie;

Sf. Taină a Cununii - temelia familiei creștine; Sinodul ortodox din Creta (iunie 2016);

Prezența Familiei Regale în parohiile românești din Geneva și Lausanne.

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PENTRU EUROPA OCCIDENTALĂ ȘI MERIDIONALĂ •
PROTOPOPIATUL ELVEȚIEI • PUBLICAȚIA PAROHILOR « SF. IOAN-BOTEZĂTORUL » GENEVA ȘI
« TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI » LAUSANNE

CREDINȚĂ

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și Mitropolit IOSIF
al Europei Occidentale și Meridionale

Adresa Redacției: Eglise Orthodoxe Roumaine de Suisse, C.P. 6553 CH – 1211 GENEVE-6.
Tel. +41(0)227004918, E-mail: bisericar@gmail.com, www.biserica.ch
Responsabil de redacție: Părintele Adrian Diaconu

CUPRINSUL REVISTEI:

PROGRAMUL SLUJBELOR	Decembrie 2016 - Ianuarie 2017	1
CUVÂNTUL MITROPOLITULUI	Scrisoarea pastorală a Ips. Mitropolit Iosif	2
EDITORIAL	La Nativité du Christ – I'icône de l'amour de la Sainte Trinité	4
	Dedicația anului 2017	8
RUBRICA TINERILOR	Europa între hristologie și hristofobie – I. Modernitatea sau apostazia Europei față de ea însăși	10
CRONICA PAROHIALĂ	Activități bisericești (text și imagini)	18
RUBRICA TINERILOR	Europa între hristologie și hristofobie – II. Deconstrucția identitară europeană	22
RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN	Rugăciunea Sfântului Nectarie	30
FAMILIA CREȘTINĂ	Sfânta Taină a Cununii – temelia familiei creștine	32
	Rânduiele canonice privind căsătoria și Taina Cununii	34
	Divorțul în Biserica Ortodoxă	35
LE SAINT ET GRAND CONCILE	L'Encyclique du Saint et Grand Concile de Crête	36
NIHIL SINE DEO	Prezența Familiei Regale în parohiile românești din Ge și Ls	38

„Binecuvântează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale !”

Contul poștal al Parohiei din Geneva (Grand-Lancy): 17-355499-7 ;

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7/CHF ;

Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse « St-Jean-Baptiste » de Genève.

Contul de întreținere al Parohiei Lausanne: 15715.34 ;

IBAN : CH158041 4000001571534/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

Contul de construcție a noii biserici românești din Lausanne: 15715.60 ;

IBAN : CH898041 4000001571560/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

Articolele care nu sunt semnate aparțin Redacției.

Coperta I. Icoana Maicii Domnului înconjurată de sfinți - reproducere Calendarul MOREOM 2015

PROGRAMUL SLUJBELOR: DECEMBRIE 2016 - IANUARIE 2017

La Geneva

*Biserica: Av. Eugène-Lance 2,
Grand-Lancy/Geneva*

Serbarea Pomului de Crăciun

Duminică 18 dec. ora 12:00 (pt. înscrieri:
<simona.cozma.mazilu@gmail.com>)

Programul de spovedit pt. Crăciun

Sâmbătă 17 dec. după Concert (ora 20:00)

Slujba de Crăciun

Duminică 25 dec. ora 11:00

**Slujba sfințirii apei – Aghiasma Mare;
Botezul Domnului-Boboteaza și Sfântul
Ioan Botezătorul:**

Vineri 6 ian., ora 18:00

Slujbele duminicale

La Parohia Geneva se oficiază (încă din 1979) **în prima și a treia duminică** din fiecare lună, între 10:00 și 12:00. După slujbă se servește o cafea în sala parohială

Sâmbătă seara

În ajunul slujbelor duminicale, la 18h30, se oficiază *slujba vecerniei*, urmată de *o cateheză*. Înainte de vecernie preotul spovedește. **Sâmbătă 17 dec. la 17:00** se oficiază **Sfânta Taină a Maslului**

Catehism pentru copii

În fiecare 1-a și a 3-a duminică din lună, după împărțășit, copiii sunt așteptați la *lecția de catehism* (activități practice ș.a.)

La Lausanne

*Biserica: Av. de la Harpe 2A,
Cripa Templului Montriond*

Serbarea Pomului de Crăciun

Duminică 11 dec. ora 12:00 (pt. înscrieri:
<Carmen.Teodorescu@ferring.com>)

Programul de spovedit pt. Crăciun

Vineri 23 dec. ora 17:00

Slujba de Crăciun

Sâmbătă 24 dec. ora 22:00

Slujba Sfântului Vasile și Anul Nou,

Duminică 1 ian. ora 10:00;

Boboteaza și Sf. Ioan Botezătorul:

Vineri 6 ian., ora 10:00

Slujbele duminicale

În fiecare duminică și sărbătoare din cursul săptămânii se oficiază Sf.Liturghie: duminica la 10:00 (utrenia la 9:30), iar în cursul săptăm. la 10:30 (utrenia la 10:00)

Vineri seara

În fiecare vineri la 18h30 se oficiază *slujba vecerniei*, urmată de *o cateheză*. Înainte de vecernie preotul spovedește. **Vineri 16 dec. la 18:00**, în locul vecerniei se oficiază **Sfânta Taină a Maslului**

Catehism pentru copii

În fiecare duminică din lună, după împărțășit, copiii sunt așteptați la *lecția de catehism* (activități practice ș.a.)

Concertul de Colinde pentru Crăciun: Lausanne 16 dec. 20h00; Geneva 17 dec.18h00.

Pentru botezul caselor (4 - 14 ianuarie) și pentru orice alt serviciu religios
Pr.Adrian Diaconu vă stă la dispoziție, tel: 022 700 49 18 (GE) sau 021 601 03 30 (VD)
mobil: 079 689 18 17, e-mail: <diaconu.adrian@gmail.com>

✠ CUVÂNTUL MITROPOLITULUI ✠

PASTORALA IPS. MITROPOLIT IOSIF LA SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI

Împodobește-te iesle, peșteră primește, Adevărul a venit, umbra a trecut și Dumnezeu oamenilor din Fecioara S-a arătat, Cel ce a luat chip precum suntem noi și a îndumnezeit trupul. Pentru aceasta Adam se înnoiește împreună cu Eva strigând : pe pământ bunăvoirea s-a arătat ca să mântuiască neamul nostru. (Ceasurile Împărătești)

Preaiubiți părinți, frați și surori,

Mare și plină de lumină este Sărbătoarea Nașterii Domnului Hristos. Născându-Se din Fecioara Maria pe pământ, Fiul lui Dumnezeu ne descoperă iubirea cea din veșnicie a lui Dumnezeu pentru omul făcut după chipul și asemănarea Sa, dar căzut în păcat. Maica Domnului este cea care primește, omenește, într-un fel desăvârșit dragostea lui Dumnezeu și, prin lăsarea neștirbită în voia Lui, face posibilă coborârea la noi a darului dumnezeiesc al întrupării Cuvântului.

Darul cel dintâi al Nașterii lui Iisus Hristos este întâlnirea omului cu Dumnezeu față către față. Preasfânta Treime-Dumnezeu cercetează pe cel făcut după chipul și asemănarea Sa! În El, Fiul, Îl vedem și Îl întâlnim pe Părintele ceresc, precum Hristos Însuși ne mărturisește : “Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.” (Ioan 14, 9) Tot prin Fiul Cel Unul-Născut, ni se descoperă și Duhul Sfânt, a Treia Persoană a Preasfintei Treimi, Care ne

învață toate cele despre Hristos, ne face cunoscut și luminează inima noastră pentru a-L primi și cunoaște pe Cel născut în grajdul animalelor : “Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine”(Ioan 15, 26).

Pruncul Dumnezeiesc născut de Preacurata Fecioară Maria în sânul pământului – uitat de noi în peștera din Betleem și ieslea necuvântătoarelor, ca într-un mormânt – ne deschide Cerul, adică Sânul lui Dumnezeu-Tatăl, leagăn de odihnă și bucurie mântuitoare, prin iertare. Pentru ca Hristos – Pruncul să ne poată arăta calea spre a fi primiți la sânul Părintelui, a trebuit ca mai înainte pământul să Îl primească în sânul său și să Îl recunoască ca Darul dăruit de către Tatăl Cel Veșnic, dăruindu-Se Însuși pe Sine. Prin aceasta cunoaștem în Hristos dragostea neîndoielnică pe care Dumnezeu ne-o dăruiește, trimițând pe Fiul Său ca Unul dintre noi, pentru ca El

să ne facă ca pe Sine după har. “Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât pe Unicul Său Fiu L-a dat, ca tot cel ce crede Întrânsul să nu piară ci să aibă viață veșnică.”(Ioan 3, 16)

Iubiți credincioși,

Multe și grele sunt încercările prin care trecem astăzi, deși se pare că avem tot ce ne-am putea dori pe acest pământ.

Niciodată omenirea întregă nu a fost mai bogată ca astăzi, dar probabil că nici mai săracă ca astăzi. Ne-am îmbogățit în cele ale lumii și am sărăcit în cele ale lui Dumnezeu, veșnice. “A lăsat Dumnezeu și bani pentru a-i întrebuița bine, a lăsat și putere, pentru a o întrebuița spre bine. Ne-a dăruit meșteșugurile și artele frumoase pentru ca astfel viața să ne fie mai plăcută, prin traiul laolaltă, iar nu ca să ne depărtăm de cele duhovnicești și unii de alții și nu ca să ne doborâm unii pe alții.

Casa ne-a lăsat-o pentru a ne apăra de ploaie și de schimbările vremii, iar nu pentru altceva, nu pentru a o împodobi tu cu aur și săracul să moară de foame. Ne-a dat și haine pentru ca să ne acoperim trupurile, iar nu pentru a ieși în evidență, nu pentru ca acele haine să fie împodobite cu aur mult, iar Hristos să se prăpădească gol și flămând...”(Sf. Ioan Gură de Aur, Omilia la Epistola către Filipeni, omilia a XI a, p. 204)

Ne îmbogățim în multă

nedreptate astăzi, în suferințe și neputințe. Dar Pruncul-Hristos din ieslea Betleemului ne spune cu glasul Lui cel greu de auzit și înțeles pentru inimile împietrite : cine este nedreptățit și Eu să nu fiu cu el, cine este judecat și Eu să nu fiu cu el, cine este omorât și Eu să nu fiu omorât cu el, cine este urât și Eu să nu fiu urât împreună cu el, cine este uitat și singur și Eu să

nu fiu împreună cu El uitat și singur, cine este neauzit în dreptatea lui și Eu să nu fiu cu el împreună uitat și neauzit, cine este slab și Eu să nu fiu slab împreună cu El ?

Hristos Domnul din peștera cea luminoasă a Betleemului ”... așteaptă de la noi să-I dăm prilejul ca să-și reverse bunătatea Sa. Să nu ne lipsim, dar, de darurile Sale din pricina trândăviei noastre.”(Sf. Ioan Gură de Aur, Omilii la Facere, omilia XXV, VII, PSB vol 21, p. 315)

Tuturor vă urez Sărbători frumoase și binecuvântate, bucurându-vă cu cei ce se bucură, neuitând pe cei în suferințe de tot felul, precum și Hristos o face cu fiecare dintre noi.

Anul nou să ne fie prilej de mai multă dragoste și prețuire a unora pentru alții, neuitând pe cei care au plecat din lumea aceasta în anul care a trecut, iar harul lui Dumnezeu să ne însoțească în toate zilele!

† *Mitropolitul Iosif*

Limours, Nașterea Domnului 2015

✠ EDITORIAL ✠

LA NATIVITE DU CHRIST – L'ICONE DE L'AMOUR INFINI DE LA TRES SAINTE TRINITE

Père Adrian Diaconu

La Nativité – Lumière de la connaissance du vrai sens de notre vie

L'Incarnation du Fils de Dieu – la véritable icône de l'amour de la Très Sainte Trinité pour l'humanité - c'est la clef du Christianisme. Ce que signifie la Nativité de notre Seigneur Jésus Christ, c'est ce que signifie le Christianisme. Le but de l'Incarnation est notre salut et cela est indiqué dans Son nom même : Jésus, de Joshua (en hébreu), qui signifie « Dieu qui sauve », car « c'est Lui qui sauvera son peuple de ses péchés. » (Mathieu 1, 21).

Notre salut signifie la reconstitution du lien de vie et d'amour entre Dieu et les hommes. En Jésus-Christ, Dieu et l'homme sont unis pour l'éternité et cette unité est indiquée dans l'autre nom de l'Enfant nouveau-né : « Emmanuel, ce qui se traduit : Dieu est avec nous. » (Isaïe 7, 14 ; Mathieu 1, 23.)

A Noël le Fils unique de Dieu vient sur terre dans le noir de la grotte de Bethléem, Lui, la vraie Lumière, afin de donner aux hommes la lumière de la connaissance du vrai SENS de cette vie sur terre.

Si le Fils de Dieu ne s'était pas fait homme pour, grâce à sa résurrection, offrir la vie éternelle aux humains, on n'aurait jamais su pourquoi le monde existe et pourquoi les générations naissent et meurent les unes après les

autres. Toutes les tentatives de la pensée humaine pour trouver un sens au monde n'auraient été que des spéculations.

Seul le Christ né et ressuscité nous donne la clef du rôle positif du monde et de la vie humaine. Il nous a montré qu'un autre but existe qui dépasse ce monde où tout disparaît.

Il existe un autre monde d'où le Christ est venu comme le soleil resplendissant de justice, vainqueur du mal dans le monde et en nous. C'est Lui le soleil levant qui, par sa naissance, nous éclaire la conscience sur le vrai sens de cette vie et nous apporte la joie authentique et éternelle de notre vie.

La Nativité – Véritable modèle de vie en toute simplicité

A Noël Dieu descend sur terre pour nous, devenant comme chacun d'entre nous, afin que nous puissions élever nos cœurs vers le ciel!

Le Christ naît dans la pauvreté et la simplicité. Il goûte le délaissement et le dénuement, afin que nous recevions la vraie richesse ; Il souffre le froid, afin d'apporter à tous ceux qui ont froid de la chaleur, de l'espoir et du courage ; Il vient nous apprendre le vrai bonheur et la vraie plénitude.

Le Christ est né dans une humble étable de berger, c'est-à-dire dans l'absolue pauvreté et dans la plus profonde humilité, pour nous apprendre,

à nous aussi, l'humilité.

Il est né sans maison, étranger et voyageur, pour faire entrer dans la maison du Père céleste – c.à.d. dans son Eglise – tous ceux qui, dans ce monde qui est le nôtre, sont eux aussi étrangers et voyageurs, et les faire pénétrer dans la plénitude de la communion d'amour avec le Père, le Fils et le Saint-Esprit.

Dieu, en tout temps entouré et glorifié par les armées angéliques, vient sur terre et vit dans l'anonymat, ignoré de tous, afin de nous faire comprendre que chacun d'entre nous est important pour Lui. Il connaît chacun d'entre nous depuis le moment de notre conception, et nous aime d'un amour infini; Il veut partager avec nous tout ce qu'Il a, c'est-à-dire tout ce qu'Il est : la Vie éternelle, la Vie qui ne passe pas, la Joie pérenne, la Joie précieuse, la Paix, tout ce qui est beau et saint, au-delà des mots. Mais, pour accéder à tous ces dons divins on a besoin de simplicité, de modestie et d'humilité, car «Dieu s'oppose aux orgueilleux, mais aux humbles il accorde sa grâce.» (I Pierre 5, 5).

La Nativité – Fondement de la Famille chrétienne

On dit avec juste raison que Noël est une fête de la famille chrétienne. A cette occasion festive on se retrouve, tous les membres de la famille, au tour de la table de Noël et on se réjouit du partage des divers cadeaux, en souvenir du grand cadeau divin que Dieu nous a offert en ce jour, par l'Incarnation de son Fils - la Nativité de notre Seigneur Jésus Christ.

Dieu a choisi la famille pour l'Incarnation de son Fils parce que c'est par la première famille (Adam et Ève) que le péché et la mort sont entrés dans

le monde et maintenant, par sa venue au monde, notre Sauveur Jésus-Christ entreprend de relever l'humanité déchuë à partir, justement, de la famille.

La Nativité du Seigneur dans une famille témoigne notamment de l'importance de la famille, où l'amour sacrificiel père – mère - enfant(s) représente le modèle réel de vie partagée, le modèle trinitaire, celui dans lequel tout est offert sans rien attendre en retour. Jésus-Christ n'est pas le fils de Joseph, mais il fallait que Celui qui est né dans l'Eternité du Père (sans mère) s'incarne dans la temporalité d'une Mère (sans père), par l'ouvrage du Saint-Esprit, au but de notre salut.

Le Fils de Dieu s'incarne comme enfant parce que l'enfant ne peut (sur)vivre sans l'affection de ceux qui l'entourent. En mettant au monde des enfants, un homme et une femme ne vivent plus pour eux-mêmes, mais ils s'offrent l'un à l'autre dans cette communion d'amour.

Notre salut se réalise aussi dans et par l'église, qui est la famille de l'amour pour l'humanité, manifesté par la Sainte Trinité, tout comme la famille chrétienne est l'église dans la maison (ecclesia domestica). Tant l'église que la famille chrétienne sont donc des projections de l'amour de la Sainte Trinité pour nous, hommes, car «Dieu, en effet, a tellement aimé le monde qu'Il a donné Son Fils, son unique, pour que tout homme qui croit en Lui ne périsse pas mais ait la vie éternelle» (Jean 3, 16).

De nos jours, la famille chrétienne est confrontée à une série de crises, dont: la crise spirituelle (indifférence à l'égard de la religion, de la spiritualité et du culte divin, sécularisation, sectarisme,

fanatisme, prosélytisme et athéisme nihiliste) ; la crise morale (concubinage, adultère, libertinage, divorces, avortements, abandon des enfants) et la crise économique (chômage, pauvreté, insécurité ambiante et de l'emploi en particulier).

Au dessus de ces crises il existe encore d'autres menaces pour la famille chrétienne, le remplacement de celle-ci : par les fréquentations entre deux partenaires (avec le seul but de satisfaire leurs plaisirs sexuels), sans aucun engagement moral et social; par le "mariage" d'essai ; par le partenariat temporaire de convivialité ou le contrat mutuel de cohabitation temporaire ; par le mariage entre deux personnes du même sexe (avec la possibilité d'adoption des enfants) ; par la polygamie, et autres.

Aussi devons-nous lutter, par tous les moyens à notre disposition, et surtout par la prière, pour sauvegarder le mariage chrétien et la famille d'origine divine, comme liaison entre un homme et une femme avec le but sacré de donner naissance aux enfants ; pour le renforcement des liens d'amour entre parents et enfants et entre enfants et parents ; pour le maintien des liens de pureté de l'amour dans le couple ; et aussi pour l'encouragement et le soutien de la famille chrétienne, pour qu'elle puisse garder la juste foi et qu'elle continue à puiser sa force dans le Dieu d'amour qui « s'est fait homme pour nous et pour notre salut » (le Credo).

La Nativité – Réveil de la conscience de notre appartenance à la vie éternelle

Pour la plupart des chrétiens la vie dans le ciel (la vie purement spirituelle) n'est qu'un supplément — qu'ils se

représentent très mal — de la vie terrestre. La vie dans le ciel serait en quelque sorte le post-scriptum, l'appendice d'un livre dont la vie terrestre serait le texte même. Mais c'est le contraire qui est vrai. Notre vie terrestre n'est que la préface du livre. La vie dans le ciel en sera le texte, et ce texte n'aura pas de fin.

L'Enfant Jésus naît dans le relativisme de notre vie terrestre - imparfaite, très éphémère et beaucoup trop souffrante - pour nous offrir le Don le plus précieux qu'on peut l'acquérir dans cette vie, c'est à dire le réveil de notre conscience, pour nous faire redécouvrir la splendeur de la vie spirituelle, comme l'antichambre de la vie éternelle.

C'est seulement par ce réveil de la conscience que nous nous reconnaissons en tant que personne, créée selon l'image de Dieu - vers une infinie ressemblance avec les personnes de la Très Sainte Trinité - et que nous pouvons vivre réellement en communion avec Dieu et nos semblables. Car, de par notre conscience réveillée, nous pouvons acquérir, dans cette vie préparatoire, l'esprit d'humilité, d'obéissance, de la prière, du pardon, de la miséricorde, de la patience, de la compréhension et du partage de la souffrance des autres, la seule voie vers la vraie vie éternelle. C'est justement pour cela que Celui qui est l'Empereur des empereurs et le Seigneur des seigneurs veut naître aujourd'hui dans nos âmes, afin de nous faire reprendre conscience que nous sommes tous «des fils du TrèsHaut» (*Ps. 82(81), 6*).

Par sa Nativité à l'intérieur de notre être - "dans la grotte de notre cœur" - le Christ vient nous réveiller, comme Il l'a fait autrefois avec les apôtres (cf. Luc

24, 45), afin que nous comprenions que si nous nous remettons en toute chose entre les mains de Dieu, chaque jour, à chaque instant, alors tout ce que nous vivons sera transformé : la pauvreté se transforme en richesse spirituelle, les ténèbres se transforment en lumière, le mépris se transforme en gloire, la faiblesse en force, la souffrance en réconfort, la mort en résurrection... Et toutes les autres choses dont on a besoin pour vivre vont s'ajouter à tout cela, comme la Vérité même nous l'a promis (cf. Mt. 6, 33).

Vivons Noël avec la conscience que, dans l'Incarnation, nous sommes incorporés au Christ, car sa chair est devenue notre chair et ainsi sa divinité est devenue notre divinité en participant à sa vie. Noël nous invite à prendre conscience de ce qu'est notre nouvelle nature régénérée par Jésus-Christ ; nous devons nous transformer au contact de la Parole faite chair, devenir nous-même comme la grotte, demeure de Dieu.

Vivons Noël par la conscience de cet immense Don qui nous est fait, comme le dit si bien saint Irénée « Dieu s'est fait homme pour que nous devenions Dieu » !

* * *

Voilà le mystère de Noël : Dieu entre dans notre intime humanité, il vient habiter nos déchirures et nos souffrances, là où précisément nous ne l'attendions pas. Le Christ nous rejoint au plus bas, il ne nous laisse pas seuls, il se fait homme comme nous pour mieux nous tendre la main et nous relever. Il ose la vulnérabilité, il accepte de dépendre de l'homme, par l'amour de l'humanité

Nous voyons à quel point Noël est une fête grandiose et qui nous propulse vers notre véritable condition de Fils de

HRISTOS SE NAȘTE SLĂVIȚILI

Nașterea Domnului,

reproducere după o pictură contemporană

Dieu. Alors, vivons-la avec force, foi et amour et ne nous laissons pas détourner de l'essentiel par tout ce faux appareil que notre société de consommation élève en cette période pour cacher sa nudité.

Quittons la nuit et les ténèbres de nos désirs égoïstes pour entrer avec le Nouveau Né dans la Royaume de la lumière et de l'amour. Comme les Rois mages, offrons Lui – au véritable Roi - le bon encens de notre vie, la myrrhe de nos bonnes actions et l'or de notre cœur ouvert vers les autres.

J'adresse à vous tous et à toutes vos familles, d'ici ou d'ailleurs, tous nos vœux de santé et de salut à l'occasion de la Fête de la Nativité du Seigneur. Nous prions Dieu de bénir l'année à venir, qu'Il nous donne la paix, la patience et la confiance en Son pouvoir nous délivrant des périls et des afflictions. Nous vous assurons de tout notre amour et vous embrassons tous dans le Christ nouveauté!

DEDICAȚIA ANULUI 2017

Anul 2017 este dedicat de Biserica Ortodoxă Română *sfințelor icoane, iconarilor și pictorilor bisericești, precum și comemorării Patriarhului Justinian și apărătorilor credinței în timpul comunismului.*

Zi de zi, în casele noastre și în Biserică, icoanele sunt pentru noi toți mărturie ale prezenței în viața noastră a lui Hristos, a Sfintei Maicii Sale și a tuturor sfinților. Iconograful este cel care, prin culoare, exprimă realitatea întrupării Domnului nostru Iisus Hristos din Fecioara Maria.

Sfinții pe care îi cinstim și pe care îi avem în icoane sunt cei care prin viața lor au mărturisit și au trăit realitatea întrupării Fiului lui Dumnezeu și a darurilor Duhului Sfânt dăruite tuturor.

De-a lungul secolelor icoana a fost mărturie a venirii în trup a Fiului lui Dumnezeu și a continuității credinței apostolice celei dreptslăvitoare în Biserica noastră.

Pe de altă parte, anul acesta vom încerca să îi comemorăm pe toți cei care, în anii postbelici de persecuție comunistă, au apărut și au mărturisit credința creștină și Biserica, în frunte cu vrednicul de pomenire Patriarhul Justinian.

Mulți au fost întemnițați, mulți au murit în închisorile comuniste, alții au fost deportați. Foarte mulți alții au reușit, prin tăria iubirii lor pentru Hristos și Biserica Sa, să transmită credința și valorile ei veșnice generațiilor întemnițate de către ideologia totalitară ateistă.

Dar nu putem uita nici pe cei sau cele care - părinți, mame și bunici - zi de zi au trăit și transmis copiilor credința creștină ortodoxă, dreptslăvitoare, prin rugăciune și post, spovedanie și împărtășanie, jertfă de sine și dragoste. Ne spune Sf. Apostol

Pavel : „*Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdarea, bunătaea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția; împotriva unora ca acestea nu este lege. Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftele.*” (Gal. 5, 22-24).

Astăzi, chiar dacă trăim într-o lume liberă, să luăm aminte la viața și la faptele lor izvorâte din iubirea nemărginită și jertfa de Sine a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și să le urmăm exemplul vieții lor dăruită și deschisă întru toate Lui, ca El să poată lucra prin noi mântuirea noastră și a tuturor celor chemați la mântuire.

Vă doresc un an 2017 binecuvântat cu multe roade duhovnicești!

† **Mitropolitul Iosif**

ZILE ȘI DATE IMPORTANTE ÎN 2017

- Anul Nou - 1 ian.; Boboteaza - 6 ian.;
- Ziua culturii române (15 ianuarie);
- Ziua Unirii Principatelor Române, sărbătoare națională (24 ianuarie);
- Duminica Sfințelor Paști: 16 aprilie;
- 10 Mai - Sărbătoare națională;
- Ziua Națională a Familiei (Dum. 14 mai);
- Înălțarea Domnului - Ziua Eroilor (Joi, 25 mai); Duminica Rusaliilor - 4 iunie;
- Duminica părinților și a copiilor - 4 iunie (prima duminică după 1 iunie);
- Duminica românilor migranți: 20 august (prima duminică după 15 august);
- Începutul anului bisericesc - Ziua rugăciunii pentru mediu (Vineri, 1 sept.);
- Ziua Bibliei (13 noiembrie);
- Sf. Apostol Andrei 30 noiembrie și Ziua Națională a României – 1 decembrie;
- Nașterea Domnului (Crăciunul) 25 dec;
- Hirotonia ca Arhiepiscop a Ips. Iosif, 15 mar.

Nașterea Domnului, reproducere după un original al pictorului bis. Petru Botezatu

✠ RUBRICA TINERILOR – CREDINȚĂ ȘI CULTURĂ AZI ✠

EUROPA ÎNTRE HRISTOLOGIE ȘI HRISTOFOBIE (I)

Întrucât anul 2016 a fost dedicat de către Sântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române educației religioase a tineretului creștin ortodox, în cele ce urmează propunem tinerilor noștri lectori o temă, pe care o încadrăm în rubrica "CREDINȚĂ ȘI CULTURĂ AZI", în care vom arăta care sunt rădăcinile Europei și ce importanță are hristologia (dogma hristologică) în construcția proiectului de civilizație european, pentru ca, în cele din urmă, să prezentăm cauzele care stau la baza deconstrucției identitare europene, pe care elitele societăților noastre, contaminate de "virusii" hristofobiei, o promovează constant și consecvent în această epocă post-modernă.

Tema propusă „Europa între hristologie și hristofobie” este prezentată aici în două articole distincte: "Modernitatea sau apostazia Europei față de ea însăși" și "Post-modernismul sau deconstrucția identitară europeană", în scopul unei analize cât mai lucide, din punct de vedere teologic, a rădăcinilor Europei, a modernismului și a post-modernismului european. Ambele articole sunt inspirate din emisiunea "Credință și cultură azi" realizată la postul de televiziune "TRINITAS-TV" de Dl Vasile Bănescu, ce a avut ca invitați în platou: în 19. 09. 2016, pe Dl dr. Vlad Mureșan, lect. univ. la Univ. Babeș Bolyai din Cluj Napoca, pe tema "Rădăcinilor creștine ale Europei"; iar în data de 30.10.2016, pe Dl Daniel Uncu, analist politic și publicist, pe tema "Deconstrucției identitare europene". Mulțumim Patriarhiei Române și Trinitas-Tv pentru permisiunea de a prelua câteva fragmente din aceste două emisiuni pentru publicația "Credința"!

MODERNITATEA SAU APOSTAZIA EUROPEI FAȚĂ DE EA ÎNSĂȘI

Ne-am propus să vorbim despre rădăcinile religioase ale culturii și civilizației europene în contextul în care atât cultura cât și civilizația creștină ale continentului nostru sunt contestate sau trecute sub tăcere. Factorii decidenți ai Europei de azi preferă să oculteze câteva adevăruri fundamentale, unul dintre ele fiind chiar acesta al rădăcinilor creștine ale Europei (de ex. publicarea Constitutiei Europene, în preambulul căreia nu se aminteste nici-un cuvânt despre acest

subiect). Astfel, au început o serie de dezbateri, cum ar fi : raportul Biserică-Stat ; dialogul Biserică-Modernitate ș.a. Se spune că vocea creștismului a scăzut în intensitate în Europa. Oare este așa ?

Observăm că, dintr-o politețe minimală, se preferă să nu se aducă în dezbateri niște teme care deranjează. De ce deranjează ? Pentru că Europa este singura civilizație dialectică în care modelul initial, teologico-politic, care a construit Europa ca civilizație s-a negat pe sine, în sensul că

a avut o ruptură față de sine care înseamnă *modernitatea*. Modernitatea, pentru Europa, înseamnă - pe jumătate - o afirmare a valorilor sale, dar - simetric - și o negare a fundamentelor pe care aceste valori s-au construit.

În esență, a nega caracterul constitutiv al creștinismului pentru proiectul de civilizație europeană este echivalent cu a spune că o civilizație precum China nu ar avea rădăcini confucianiste, că India nu ar avea rădăcini hinduse, sau că națiunea arabă nu ar avea rădăcini islamice ! Ar fi ca și cum ai evacua conținutul religios al tuturor celorlalte civilizații, pe care acestea și-l afirmă foarte pregnant.

De ce se vorbește despre o „*apostazie a Europei față de ea însăși*”? Pentru că relația identitate-memorie este una esențială, iar în cazul nostru începem să avem de-aface cu un refuz al memoriei. Ne întrebăm ce se întâmplă cu identitatea noastră din moment ce începem să punem o piatră de hotar între memoria culturală a Europei și identitatea europeanului de astăzi. Din această perspectivă (a co-relației dintre memorie și identitate, care este una structurantă), se poate spune că Europa contemporană are tulburări de personalitate și de memorie !

Ce este Europa și, mai ales, ce nu este ea din punct de vedere teologico-politic

Cred că Europa ar trebui să fie definită, mai întâi, prin negație; ea trebuie delimitată negativ, pentru ca ulterior să-i definim conținutul metafizic pozitiv.

Prima alteritate negativă a Europei este Asia, și aici mă refer la modelul teologico-politic, pentru că civilizațiile sunt teologii politice, adică sunt religii care se încorporează în valori, și instituțiile sunt

valori (contractul este o valoare, constituția este o valoare, sunt idei, înainte să fie aparate de stat și de forță). Din acest punct de vedere Asia diferă de Europa prin ceea ce se numește *teocrație* orientală (termen introdus de Hegel, care a fost folosit și de Marx). În punctul de trecere dintre Grecia antică și Imperiul Persan apare și prima ruptură teologico-politică, pentru că toate imperiile antice asiatice (din Orientul Mijlociu persan și până în China, inclusiv Japonia) au o teologie-politică care poate fi înglobată în termenul de *teocrație orientală*.

Teocrația orientală este (în modul cel mai simplu) o indistinție între sacru și profan, o interferență între două puteri ontologic distincte, *sacrul* și *profanul*, care sunt concentrate în puterea, funcția și - implicit - în persoana împăratului. Imaginea cea mai elocventă a teocrației universale o găsim în Imperiul Chinez, în harta metafizică prin care chinezii își reprezintă lumea, ca un imperiu centralizat piramidal: China este în centrul Universului, capitala este în centrul Chinei, Palatul interzis este în centrul capitalei, iar în centrul palatului este împăratul, care este „*Fiul Cerului*”.

Această imagine concentrică face ca nucleul de densitate maximă sacrală și ontologică să se afle în persoana și în corpul „*zeului încarnat*” care este împăratul, în care sacrul nu se distinge de profan, lucru care, pentru noi europenii, este de neînțeles. Distribuția puterii de la centru la periferie se exercită de o manieră piramidală, aparatul birocratic al imperiului centralist, și mandarinatul, fiind vectori de emanare a puterii ontologice, care emană din corpul împăratului. Cetățenii nu au proprietate privată, totul aparținând împăratului, și ei nu au statut de cetățeni, ci statut de fii ai unicului ”tată”, care este

împăratul. De aceea Hegel spune că ”în civilizațiile orientale doar unul este liber, împăratul, iar toți ceilalți sunt copii sub tutela împăratului”.

Care sunt componentele culturii europene

a) Prima componentă a culturii europene o constituie *modelul teologico-politic al Greciei antice*. Trecerea de la *teocrația orientală* către sistemul teologico-politic european se face prin Grecia antică (spun *trecerea*, căci Grecia antică nu este încă Europa). O dată cu constituirea modelului teologico-politic grecesc, al politeismului grecesc antic, ne simțim pe jumătate străini (căci nu ne recunoaștem în zeei Greciei antice), dar, în multe privințe, ne simțim totuși acasă.

Ne simțim străini întrucât, ceea ce pentru Hessiod, Herodot și Homer, și pentru greci în general, era o religie organică vie, pentru noi este muzeu și artă antică. Așa cum spunea Hegel : ”În momentul apariției creștinismului zeei greci tac”! Adevărul este că ”*religia greacă s-a sublimat perfect în cultură*” sau - mai bine spus – creștinismul a convertit religia greacă vie într-un muzeu de statui, care au pentru noi un statut exclusiv estetic.

Ne simțim totuși acasă, întrucât ceva din Grecia politeistă ne-a rămas integrat, ca și componentă a modelului teologico-politic occidental, și anume faptul că, pe de o parte, grecii aduc *conceptul de libertate*, iar pe de alta, aduc *conceptul de recunoaștere a rațiunii*, căci rațiunea se recunoaște pe ea însăși, pentru prima oară, în Grecia.

Școlile filosofico-grecești, care au eliminat, din punct de vedere filosofic, caleidoscopul imaginarului politeist (așa

cum se știe viața grecului mediu era dominată de Homer și de Hessiod, deci de mitologia greacă, iar Aristotel și Platon reprezentau revolta filosofică împotriva mitologiei grecești), continuă cu dezvoltarea nucleului dur al filosofiei, care este știința.

Apariția *logicii*, a *logicului*, este o parte componentă a civilizației moderne, iar această civilizație modernă se definește și prin știință. Teorema lui Pitagora ; teorema lui Talles ; faptul că, într-un sens, Socrate descoperă conceptul ; Platon descoperă implicația ; Aristotel descoperă silogismul, demonstrează că aparatul formal al gândirii științifice este deja dat de greci, dar a fost nevoie de o mie de ani pentru a ajunge la ceea ce numim noi azi *Revoluția științifică*.

Din punct de vedere politic, Hegel spunea că ”*dacă în modelul teocrației orientale, în Asia, doar unul era liber (împăratul), în modelul grecesc mai mulți sunt liberi*”, pentru că în democrația ateniană libertatea nu avea o extensie universală, dar avea una particulară (cetățeni erau doar bărbații, care purtau arme, nu și femeile, copiii sau sclavii) și aceștia aveau un cuvânt la luarea deciziilor comunității. Așadar, grecii ne-au dat *lecția rațiunii și lecția libertății imanente în istorie*, adică a organizării imanente a modelului politic, și tot la ei întâlnim aici o primă structură constituțională, *un prim germene al democrației europene*.

b) A doua componentă a culturii europene o constituie *modelul teologico-politic evreiesc*, care ne dă o parte mult mai profundă din identitatea noastră creștină europeană. Deși Vechiul Testament urcă cu trei mii de ani în urmă, astăzi, în cultura europeană, ca și în cea americană, ne recunoaștem mult mai bine în Vechiul Testament, cu Pentateucul lui Moise și

Moise împreună cu poporul său ieșind din Egipt - după 430 de ani de robie - spre libertate

cu Psalmii lui David, decât în politeismul grecesc, în care Zeus, Athena, Afrodita sunt doar personajele unor mituri de mult apuse.

Componenta ierusalemică a identității noastre este, așadar, mult mai profundă decât cea grecească, pentru că Vechiul Testament ne-a dat *lecția libertății supranaturale*, spre deosebire de greci care ne-au dat *lecția libertății naturale*. Din cuplajul celor două modele de libertate, în teologia politică a Occidentului, componenta vetero-testamentară este mult mai puternică (cf. Lev Șestov „Atena și Ierusalimul - binomul fondator al culturii și civilizației europene”).

Mozaismul (Vechiul Testament) este o religie a „*ieșirii*” (*a exodului*), care marchează exact *iesirea* din Asia către Occident. Există o lectură teologică la *Exod*, dar există și o lectură politică, deoarece *Exodul* este o realitate teologico-politică. Ieșirea lui Moise și a poporului evreu din Egipt este, de fapt, o ieșire a monoteismului iudaic din politeismul și din teocrația orientală egipteană, iar din punct de vedere politic este ieșirea către libertate a celor care trebuiau să fie sclavii unui imperiu; ieșirea acestei comunități de nomazi liberi, acestei confederații de triburi nomadice care erau Israelul, care nu aveau stat, este un refuz al modelului teocratic, care era un model despotice, centralist și tiranic.

În momentul când Moise iese cu poporul evreu din Egipt putem spune că Europa se naște într-un fel, căci pe lângă modelul de libertate avem și refuzul teocrației orientale. De aceea evreii nu au dispărut în istorie, precum celelalte popoare din preajma lor, pentru că, având revelația de partea lor, ei au preferat libertatea sclaviei, cu riscul morții (40 de ani în pustiul arabic). Aceasta arată și vertebrarea acestui popor prin credință. Prin „exodul” poporului evreu din Egipt noi primim o lecție de libertate, inclusiv de libertate politică. Poate că tocmai din acest motiv Dumnezeu a ales ca Fiul Său să se întrupeze în sânul acestui popor și nu al altuia.

Hegel spune că: „*Momentul acestui silogism, momentul trei* (după libertatea grecească și după cea a ieșirii lui Moise din Egipt), *atunci* când iudaismul trece el însuși în creștinism, *este nașterea propriuzis a Europei*”. „*Amprenta politică a acestei revoluții spirituale care este creștinismul, este extensia paulină universală a libertății*”. De aceea, tot Hegel adaugă : „*În Asia doar unul este liber; în Grecia antică câțiva sunt liberi, iar în Europa (adică în creștinism) toți sunt liberi*”.

c) Cea de-a treia componentă a culturii și civilizației europene o constituie, fără îndoială, *dreptul roman*, și nu atât

dreptul public roman, care nu mai are nici-o legătură cu noi, ci *dreptul privat roman*. Dreptul public roman este forma organizării puterii romane care, către sfârșitul imperiului a ajuns o teocrație de tip oriental. Multi deplâng prăbușirea Imperiului roman, dar alții consideră că el trebuia să se prăbușească, pentru că ajunsese o teocrație orientală, în care împăratul se auto-glorificase ca zeu, un model care se situa sub nivelul de civilizație și libertate pe care grecii ni l-au lăsat, și în orice caz sub nivelul de libertate pe care evreii ni l-au transmis prin creștinism.

Nașterea Europei se fundamentează pe libertatea persoanei umane proprie creștinismului

Prin *teologia întrupării Fiului lui Dumnezeu* în persoana lui Iisus Hristos, care este în același timp Dumnezeu adevărat și om adevărat (dogma hristologică), prin *teologia filiației* și cea a *adopției* (prin întrupare toți indivizii sunt adoptați de Dumnezeu, prin Hristos) *libertatea* se recunoaște în elementul universalității.

Trebuie subliniat că libertatea aceasta a tuturor în contextul Europei, și care este de sorginte creștină, este fundamentată pe conceptul „*demnității persoanei*”, izvorât din creația omului după chipul lui Dumnezeu, spre o nesfârșită asemănare cu Creatorul său.

„*Teologia persoanei*”, prin valoarea veșnică a sufletului fiecărei persoane, este lecția pe care ne-o dă Creștinismul, darul lui primordial către Europa și către întreaga lume. Kant spunea: „*din aceste motive, din punct de vedere moral, persoana umană are o valoare morală infinită. De aceea nu putem vinde oameni, pentru că având o valoare morală infinită omul nu este cuantificabil; omul este subiect, nu obiect*”.

Definiția sau determinarea lui Constantin Noica, în „Modelul ontologic european” (o lucrare mică de filosofie a culturii, dar mare ca importanță), este că Europa se naște la Sinodul de la Niceea, tocmai pe această idee că, pentru prima oară, creștinismul se autodefiniște succesiv în fața spectrului ereziologic prin definițiile dogmatice care articulează identitatea lui. Din acel moment, din Spania și până la Kiev sau la Moskova, și de la Oxford și până la Bizanț toate acele triburi diferite (sau națiuni diferite), care populau spațiul actual al Europei, putem spune că au aparținut aceleași religii.

Din acest punct de vedere Europa nu este decât reflexul politic și cultural al unei unice identități religioase, care unifică o varietate etnologică, care la început nu avea nici-o legătură internă (gali, celții, tracii, germanii, romanii nu aveau absolut nici-o legătură între ei, întrucât erau triburi disjuncte mitologice, aveau valori diferite, zeități diferite, limbi diferite, care creeau un „commonwealth” într-un spațiu de conflict permanent și de turbulențe. Aceste triburi trăiau într-o debandadă, doar forța militară romană, prin „Pax Romana”, menținea pacea în frontierele Imperiului.

Așadar, până la definirea *Creștinismului*, Europa era un mozaic *ethologic și religios, mitologic și politeist*. Deci, ce numim noi astăzi Europa este reflexul în instituțiile politice a acestei „*unități spirituale*” realizată de Creștinism.

Hristologia – model de echilibru între Biserică și Stat

Insuțiile Europei se organizează inițial după modelul hristologic, iar libertatea subzistă prin diviziunile puterii : Biserică și Stat

Dacă definim Europa în sensul lui Noica ca și model hristologic, în care Atena finită este unită cu Ierusalimul infinit, unitatea ipostatică a celor două naturi în Hristos, cea dumnezeiască și cea omenească, dă acest model de echilibru, pe de o parte între rațiune și credință, pe de altă parte între finit și infinit, iar pe de altă parte între Biserică și Stat. Deci, modelul hristologic este cel care organizează inclusiv instituțiile Europei.

În Bizanț, și nu numai, se vorbește despre o *simfonie a puterilor*, ceea ce înseamnă că se recunoaște *caracterul ontologic distinct al puterii sacre față de puterea profană*, chiar dacă se cere o concordie a lor ; aceasta este o concordie fără anulare, nu așa cum se întâmpla în modelul teocrației orientale în care regele era și marele preot. Or în creștinism, așa cum afirmă și Sf. Maxim Mărturisitorul: *”Doar în persoana lui Hristos regalitatea și preoția coincid”*.

Aici își găsește fundamentul modernismul ethosului european, prin separația distinctă dintre puterea spirituală și cea seculară, afirmată de însuși Hristos: *„Dați Cezarului cele ce sunt ale Cezarului, și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu”* (Mat. 22, 21).

Acesta este și modelul teologico-politic al Europei, în sensul că afirmă dualitatea prezervată, unită și nedespărțită a puterilor, sacră și politică, conform modelului augustinian: *”Biserica este cetatea interioară a lui Dumnezeu, a sufletelor, pe când statul este cetatea exterioară a trupurilor”*.

Prăbușirea Imperiului Roman a fost providențială pentru creștinism, care a reușit să se reinventeze, să se auto-organizeze în corpul moral al societății, fără ca să existe o guvernare planificată centrală, prin care un

împărat să-și accesorizeze (să-și anexeze) Biserica la propriul lui proiect politic. Absența unui imperiu centralizat a făcut ca Biserica să se constituie ca autoritate pur spirituală și morală, să-și organizeze viața și activitățile în spiritul propriu, cultural, liturgic, duhovnicesc, cultural și social, iar statul, vine relativ târziu să negocieze cu o putere spirituală și morală independentă care era deja constituită.

Ce a însemnat modernitatea pentru Europa creștină

Pentru Europa *modernitatea*, așa cum am amintit deja, înseamnă, pe de o parte, o afirmare a valorilor sale, iar pe de alta, o negare a fundamentelor pe care aceste valori s-au construit.

Începuturile *modernității europene* se regăsesc în succesiunea celor trei evenimente importante care au schimbat fața Europei, de la începutul perioadei medievale și până la sf. sec. al XVIII-lea, și anume: *Renășterea* (aparitia tiparului și începutul căutării unor modele precreștine de viață, inspirate din filosofia greacă - sec. al XV-lea); *Reforma protestantă a lui Luther* (care aduce cu ea nu numai o reformă bisericească, ci și una culturală, ideologică și societală – sec. al XVI-lea) ; și *Revoluția Franceză - 1789* (care, din punctul de vedere al temei noastre, înseamnă o negare a fundamentelor pe care Europa s-a constituit).

Dacă Occidentul medieval, în ciuda unei tensiuni între sacru și profan, respectă - ca și în Bizanț - dualitatea puterilor, căci *doar în diviziunile puterii libertatea poate să subziste*, în epoca modernă însă - ca o parte negativă a modernității - din punct de vedere politic întâlnim colapsul acestei distincții, ceea ce înseamnă un real regres.

De aceea, ideea de *modernitate*, din punct de vedere religios, înseamnă *deicid* (care se consumă în filosofia lui Kant din punct de vedere speculativ, iar în cea a lui Nietzsche arhetipal), dar din punct de vedere politic înseamnă *regicid*, adică Rev. Franceză care colapsează distincția puterilor. Modernitatea se identifică - în contextul Revoluției Franceze - prin acest *colaps al distincției ontologice dintre puterea sacră și cea profană*.

Faptul că statul nu mai este limitat de puterea eclesială, el devine un stat total, cu propria lui religie. Deja în Rev. Franceză - avem un *stat ateocratic*, care are o religie ; având monopolul puterii el trebuie să extirpe în mod violent opoziția religioasă la noul stat ateocratic, lucru împlinit în experiența fascistă și comunistă, care erau state totale, de aceea le spunem totalitare.

Statul totalitar modern este eminentamente genocidar, căci nu poți să totalizezi fără să reprimi diferențele din interiorul societății. *Statele totalitare sunt, așadar, reflexul politic al colapsului distincției ontologice dintre puterea sacră și puterea profană*.

Creștinismul acceptă diviziunea puterilor, după modelul distincției făcute de însuși Hristos, dar *modernitatea* (în cadrul Revoluțiilor : franceză, fascistă și comunistă) neacceptând această diviziune (din dorința totalizării întregii puteri) ajunge, în consecință, să-și apere uzurparea atribuțiilor bisericești prin reprimarea Bisericii și prin vărsare de sânge. Statul trebuie să fie și să rămână o instanță democratică, administrativă și juridică, dar nu una religioasă sau spiritual-morală.

Ce reprezintă post-modernismul pentru Europa, și cum s-a ajuns de la hristologie la hristofobie

Dacă Europa se creează în contextul unității spirituale a creștinismului, conform modelului hristic, al demnității și libertății persoanei umane, și al distincției dintre puterea spirituală și cea seculară, cum s-a ajuns totuși la *hristofobia*, care definește marea majoritate a elitelor europene azi ?

Prima parte a răspunsului la această întrebare am dat-o deja, și aceasta consistă în *esența faustică a modernității*, care vrea să încadreze eshatologia în limitele acestei lumi materiale. Avem de-a face aici cu *puterea babilonică*, care corespunde unei glorificări a profanului și unei sacralizări a puterii imanente, ce se ridică împotriva *puterii ierusalimice*, puterea spirituală a Bisericii. Altfel spus, *Turnului lui Babel*, care își propune să ajungă la cerul acestei lumi materiale, ca să-l domine și să-l stăpânească, se ridică împotriva *Ierusalimului cereresc*, care se abține de la lumea materială tocmai pentru a o câștiga pe cea spirituală.

Pentru cea de-a doua parte a răspunsului trebuie spus că, așa cum *modernitatea europeană* se identifică cu *ruptura de revelație și de tradiție*, *post-modernitatea* se identifică cu *ruptura dintre identitate și memorie*, cu ideologia și mecanismele de ocultare a adevăratelor rădăcini ale Europei, pe care le vom analiza în următorul articol intitulat : *Deconstrucția identitară europeană* (p. 22)

Bibliografie : Vlad Mureșan, *Criza antropologiei și sarcina ei originară*, Ed. Eikon, Cluj-Napoca 2004 (200 p.) ; *Idem : Filosofia culturii*, Ed. Eikon, Cluj-Napoca 2013 (400 p.)

Întrunire cu tinere familii din parohie, biserica Geneva (Grand-Lancy), 5 nov. 2016

✠ CRONICA PAROHIALĂ ✠

Vizita și susținerea spiritual-morală a deținuților în penitenciar

"Când te-am văzut bolnav sau în temniță și nu te-am cercetat?" (Mt 25, 39)

Printre vizitele cu caracter pastoral-social ale unui preot în parohie se numără, în afară celor făcute în mod obișnuit credincioșilor, persoanelor vârstnice și singure, bolnave, neajutorate și a celor cu probleme sociale, și acelea făcute deținuților de origine română din penitenciarul de pe raza parohiei respective. După cum se știe, pr. Adrian Diaconu s-a angajat de mai mulți ani să facă câte două vizite lunar deținuților români, și nu numai, din Penitenciar, la Geneva și la Lausanne, unde este așteptat de fiecare dată cu mult interes.

Unul dintre deținuții de la Penitenciarul Champ-Dollon - Geneva, ajuns acasă după eliberare, a ținut să adreseze, prin publicația Credința, un cuvânt de mulțumire Parohiei ortodoxe române din Geneva, pentru această susținere spirituală și morală a preotului, care a reușit să aducă alinare și mângâiere unui suflet deznădăjduit (dacă nu chiar disprat) din spatele gratiilor. Iată scrisoarea sa:

Mă numesc George Adrian Bărbulescu și sunt născut în 4 aug. 1981 la București, în sect. 2, din părinții Gheorghe și Denisa-Constanța Bărbulescu, fiind penultimul dintre cei patru copii ai lor (doi băieți și două fete). După terminarea celor zece clase am urmat școala profesională la Liceul Unirea din București și apoi am profesat un timp ca lucrător în construcții.

Am ajuns la Geneva în 2014 și datorită unor furturi, pe care acum le regret, am fost condamnat pentru doi ani și trei luni, și apoi închis în 10 apr. 2015 la Penitenciarul Champ-Dollon din Geneva. Eliberat prin hotărârea Camerei Penale din Geneva în 17 oct. 2016 am fost pus în libertate, după un an și șase luni de detenție, la 25 oct. 2016.

În perioada cât am fost închis Dumnezeu mi-a dat o mare speranță trimițându-mi-l pe pr. Adrian Diaconu din Geneva, care m-a vizitat de mai multe ori și m-a întărit în credință și în nădejde. Ne-am rugat împreună și, prin Dânsul, l-am cunoscut mai mult pe Dumnezeu. Părintele

mi-a dat speranță și curaj în momentele dificile în care eram hotărât să-mi iau viața.

Acum, după eliberare, ajuns acasă, în mijlocul familiei, am simțit nevoia să-i mulțumesc lui Dumnezeu și Părintelui Adrian, pentru tot suportul spiritual și moral acordat în perioada detenției mele. Cred că nu numai eu, ci și mulți alți deținuți s-au bucurat de aceeași prezență binecuvântată, aducătoare de încredere și nădejde în Dumnezeu, de aceea, și în numele celorlalți, țin să mulțumesc Parohiei Ortodoxe Române din Geneva pentru această activitate binecuvântată în cadrul Penitenciarului CD din Geneva.

M-aș bucura ca aceste rânduri să fie inserate în publicația parohială Credința, pe care am citit-o cu mult interes în perioada detenției mele la Geneva. Vă mulțumesc și vă doresc să petreceți sărbători fericite!

Sărutmâna Părinte!

Adrian-George Bărbulescu, București

CÂTEVA DINTRE ACTIVITĂȚILE LITURGICE DIN ANUL 2016

Botezuri

- 17 ian. Augustine Maodda, bis. Gd-Lancy;
- 17 ian. Dianne Nicole Munteanu, bis. G-Lancy
- 24 ian., Victoria Emilie Sasebes, bis. Lausanne;
- 31 ian., Eric Christian Felescu, bis. Lausanne;
- 21 feb., Maeli Maria Cîrstea, bis. Lausanne;
- 03 apr. Anthony Matteo Lorenzini, bis. Ge/Gd-Lancy;
- 10 apr., Leon Rosset, bis. Lausanne;
- 08 mai, Thomas Jaussi (22 ani), bis. Lausanne;
- 14 mai, Eglantine Marie Adina Kerinvel, bis Ge/Gd-Lancy;
- 15 mai, Teodor Nicolae Gheorghe, bis. Lausanne;
- 21 mai, Maia Elena Cazan, bis. Ge;
- 05 iun., Mael Bontemps, bis. Ge;
- 05 iun., Stefan Wolfarth (19 ani), bis. Ge/Gd-Lancy;
- 19 iun., Liam-Adam Mikelin (Thônex-Ge), bis Lausanne ;
- 10 iul., Eva Victoria Telley, bis. Lausanne;
- 14 aug. Ayan Morand, bis. Lausanne;
- 03 sept., Sebastien Rouly (Geneva), mirungere la bis. din Putna/SV ;
- 17 sept., Elena Sara Trif, bis. Lausanne;
- 18 sept., Eva Moser, bis. Lausanne;
- 18 sept., Gabriel Ștefan Camara, bis. Lausanne;
- 15 oct., Zyanya Elisabeta Sandoval, bis Ge/Gd-Lancy;
- 23 oct., Patrick Andrei Cojan, bis. Ls;
- 18 dec., Victor Fesquet, bis. Lausanne.

Dumnezeu să-i binecuvânteze!

Cununii

- 09. ian. Silviu Dodan și Elisabeta Angelescu (Morges), bis. Ge/Gd-Lancy ;
- 23 iul., Vladimir și Ilinca Focșeneanu din Lausanne (cununia la Buc.) ;
- 03 sept., Sebastien și Andreea Rouly (Gd-Lancy/Ge), bis. din Putna/SV.

Le dorim o căsnicie sfântă și binecuvântată!

Înmormântări

- 15 ian. Voicu Vasinca (Lausanne);
- 19 feb. Silvia Rodica Iacob (Lausanne);
- 28 apr. Mihai Ghita (Lausanne);
- 10 mai, Gheorghe Nitu, Geneva (reînhumare la Thônex);
- 26 mai, Vasilica Bajenaru (Lausanne);
- 30 mai, Mia Neagu (Lausanne);
- 07 iun., Radu Alexandrescu (Lausanne) înmorm. la Buc. în 09 iun;
- 09 iun., Octavia Forfota (Lausanne);
- 30 iun., Maria Ariton (Lausanne);
- 30 iul., Dumitru (Dan) Cucu (Lausanne), înmorm. la Iași ;
- 13 aug. MS Regina Ana (Aubonne), înmorm. la Buc. și Curtea-de-Argeș ;
- 20 aug., Georgeta Alexandrescu (Lausanne), înmorm. la Buc. în 27.08;
- 05 oct., Radu-Mihai Berlovan (Onex/Geneva);
- 28 nov., Rodica Ioana Irimescu (Geneva);

Veșnică să le fie pomenirea și Dumnezeu să-i odihnească în pace!

CRONICA PAROHIALĂ ÎN IMAGINI - 2016

*Cununie - Silviu Dodan & Elisabeta Angelescu,
bis. Geneva, 9. 01. 2016*

*Botez - Thomas Jaussi (22 ani),
bis. Lausanne, 8. 05. 2016*

*Botez - Teodor Nicolae Gheorghe,
bis. Lausanne, 15. 05. 2016*

*Botez - Maia Elena Cazan,
bis. Geneva, 21. 05. 2016*

*Botez - Ștefan Wolfarth (19 ani),
bis. Geneva, 05.06. 2016*

*Botez - Mael Bontemps,
bis. Geneva, 05.06. 2016*

*Botez - Eva Victoria Telley,
bis. Lausanne, 10. 07. 2016*

*Botez - Ayan Morand,
bis. Lausanne, 14. 08. 2016*

*Mirungere – Sebastien Rouly (Gd-Lancy),
bis. din Putna, jud. SV, 3. 09. 2016*

*Cumunie – Andreea & Sebastien Rouly,
bis. din Putna, jud. SV, 3. 09. 2016*

*Botez – Elena Sara Trif,
bis. Lausanne, 17. 09. 2016*

*Botez - Zyanya Elisabeta Sandoval,
bis. Geneva, 15. 10. 2016*

*Botez – Patrick Andrei Cojan,
bis. Lausanne, 23. 10. 2016*

*Slujba de pomenire a celor răposați,
bis. Lausanne, 5. 11. 2016*

*Slujba de pomenire a celor răposați,
bis. Gd-Lancy/Geneva, 6. 11. 2016*

✠ RUBRICA TINERILOR – CREDINȚĂ ȘI CULTURĂ AZI ✠

EUROPA ÎNTRE HRISTOLOGIE ȘI HRISTOFOBIE (II) DECONSTRUCȚIA IDENTITĂȚII EUROPENE

În articolul precedent (pp. 10-16) am explicat ce a însemnat modernitatea, ca ruptură de revelație și de tradiție, pentru Europa. În post-modernism, care se naște o dată cu bombele de la Hiroshima și Nagasaki, se vorbește curent despre fluidizarea mentalităților, despre defragmentarea gândirii, și în general asistăm la un discurs în care ideea de rupere cu trecutul, de subminare a memoriei culturale, în ceea ce privește cultura și civilizația europeană (ambele de sorginte creștină) este foarte prezentă. Tendința aceasta de fragmentare, în general, a unității sociale - și nu numai - este un discurs foarte prezent astăzi și alimentat - o să vedem din ce perspective și de ce factori - un discurs care a devenit unul destul de invaziv astăzi în Europa, de aceea el trebuie analizat cu coerență și cu luciditate.

Când, unde și cum a apărut ideea deconstrucției identității europene și ce în ce constă ea

Nu trebuie să fim analiști sau specialiști pentru a ne da seama ce se întâmplă astăzi în jurul nostru. Este de ajuns să fim atenți și aceasta poate fi la îndemâna oricui.

Deconstrucția identității noastre europene vine dintr-o logică neo-marxistă, care pleacă de la Școala de la Frankfurt constituită după Primul Război Mondial de un grup de filosofi neo-marxiști. Școala de la Frankfurt s-a format inițial la Institutul de Studii Sociale de la Universitatea din Frankfurt, în anul 1923, și a continuat în SUA după instaurarea regimului nazist în Germania.

Termenul Școala de la Frankfurt aplicat acestui grup este neoficial, neexistând nici o instituție cu acest nume. În prezent termenul se folosește și pentru Institutul de Studii Sociale, al cărui director

este Axel Honneth. Printre membrii marcanți ai acestei Școli amintim pe : Th. Adorno, E. Fromm, H. Marcuse, G. Lukacs, M. Horkheimer, J. Habermas, A. Gramsci, W. Benjamin, Fr. Oppenheimer, A. Schmidt ș.a. Toți acești corifei ai ideologiei marxiste au pus bazele deconstructivismului european actual.

Întrucât Revoluția Bolșevică nu a reușit, prin principiile marxist-leniniste, să atragă sufletul muncitorului occidental, legat organic de tradițiile religioase, de familia creștină și de valorile moralei creștine, s-a ajuns la concluzia că noua filosofie nu poate avea un impact la popor dacă nu se distruge, prin orice formă, relația organică a sufletului clasei muncitoare cu spiritualitatea și morala creștină. Ideea de distrugere a sufletului muncitorului era una marxist-leninistă, și ea a reușit în Rusia, din cauza unei situații precare a popoului, cu totul specială, specifică Rusiei și Uniunii Sovietice, dar nu și în afara ei. Inițiatorii transformării comunităților în turme ușor de

manipulat (fără rădăcini, fără spiritualitate și fără o morală creștină) și-au dat seama că nu pot impune comunismul decât dacă distrug, prin orice mijloace, sufletul clasei muncitoare ; de aceea, acolo unde nu a mers să se impună prin mijloacele de manipulare în masă, au încercat cu tancarurile.

Or, deconstrucția identității europene tocmai aceasta înseamnă, atacarea spiritului religios și al culturii autentice europene, al istoriei și al filosofiei europene, al familiei și al moralei creștine, al cutumelor și al tradițiilor Bisericii creștine, al principiilor democratice și al legilor europene și, nu în cele din urmă, al limbajului (căci, așa cum se spune, cine controlează limbajul, controlează comunicarea și prin comunicare controlează oamenii).

Școala de la Frankfurt este miezul problemei deconstrucției europene, întrucât a împănătat cu ideile ei neo-marxiste construcția europeană.

Să ne înțelegem ! Problema nu este Uniunea Europeană, căci această coeziune între popoarele europene a fost și este necesară pe diverse paliere (cultural-social, economic, administrativ, politic, de circulație a persoanelor și a mărfurilor, de securitate ș.a.), ci ideile neo-marxiste cu care ea este infiltrată de protagoniștii Școlii de la Frankfurt. Aplicarea în practică a principiilor acestei Școli demolează originea identității noastre europene. Din păcate, doar o minoritate cunoaște (și cu atât mai puțin vorbește despre) consecințele nefaste ale ideilor neo-marxiste, cu precădere în Europa unională.

Se tot discută astăzi despre laicizarea societății europene, că ea este o dezvoltare firească, și că Biserica trebuie să dispară complet din peisaj. Se uită, de fapt, că creștinismul este rădăcina

modernismului european, Iisus Hristos fiind cel dintâi care a făcut separația netă între Biserică și Stat. Prin această separație distinctă, dintre puterea spirituală și cea seculară, ajungem la *miezul modernismului ethosului european*.

Dar, una este separația firească între Biserică și Stat, pe care nu o pune nimeni în discuție, și alta este invadarea spațiului secularizat de o ideologie desfiguratoare. Nu este mai puțin adevărat că *”ideologiile, în general, sunt desfiguratoare”*, întrucât ideologiile sunt niște constructe, niște distopii, care, după ce au fost elaborate, încearcă să fie aplicate în practică, și astfel dezastrele sau ținut lanț (extremele le știm : comunismul și nazismul). Ideologia, în general, pune realitatea pe un „pat al lui Procust” adaptându-o, evident, principiilor ei. Toate ideologiile, de la cea comunistă, fascistă și acum „*Corectitudinea politică*” (de sorginte marxist-leninistă, dar reformulată de neo-marxism), toate au adus daune enorme culturii tradiționale și omului ca entitate.

Așadar, scopul ideologiei neo-marxiste este ca acest „homo europenis” să fie dislocat din logica lui ontologică, identitară, culturală, existențială, ca apoi să fie aruncat într-o zonă a minimalismului etic, religios, moral, democratic și legal.

Care sunt diferențele dintre neo-marxismul occidental și comunismul naționalist răsăritean

Neo-marxismul a intrat într-o dispută foarte puternică cu comunismul de tip național (cu național-comunismul) tocmai pe baza faptului că, în ideologia neo-marxistă nu există ideea de patriotism sau naționalism. Mai mult, ei au observat că trebuie să se despartă de național-comunism

deoarece acesta intră într-o dialectică cu structura socială și politică a societății doar pentru a se pune ulterior în vârful ei, pentru a-și exercita puterea totalitară de sus în jos.

Neo-marxiștii, în schimb, spun : nu - este fals - pt că în felul acesta clasa muncitoare rămâne frustrată în relația cu puterea, indiferent care este aceea. Trebuie acționat într-un context non-partinic, dar mult mai larg. De aceea ei și-au propus dislocarea zonei de încarcerare partinică a marxismului și transformarea în internaționaliști, prin desființarea tuturor granițelor, prin desființarea tuturor națiunilor.

Acesta este și motivul pentru care, în România comunistă (de ex.), foarte puțini autori neo-marxiști au fost publicați, cu excepția lui H. Marcuse („Eros și civilizație” 1955) și a lui G. Lukacs. Era clar un vădit conflict între național-comunismul de la noi și neo-marxismul occidental.

Dacă ne întrebăm unde sunt neo-marxiștii și cum îi putem identifica, răspunsul este că

ei sunt peste tot în spațiul mediatic, dar nu sunt instituționalizați din punct de vedere, să zicem, partinic (un partid neo-marxist nu există și nici nu va exista vreodată).

Ce legătură este între neo-marxismul occidental și construcția unională europeană

Ca să înțelegem această legătură trebuie să vedem ce s-a întâmplat în ultima decadă a primei jumătăți a secolului trecut. În 1940, în timpul dictaturii musoliniene, pe Insula Ventotene (Italia), acolo unde se afla principala zonă de detenție a celor ce se opuneau regimului musolinian, a fost încarcerat *Altiero Spinelli (1907-1986)*, membru militant al Partidului Comunist

(încă de la 17 ani). Aici el scrie, în 1941, *Manifestul de la Ventotene*, care este – practic – *documentul fondator al Uniunii Europene*.

Spinelli preia toate ideile neo-marxiste, inclusiv internaționalismul neo-marxist (de aceea în închisoare intră în conflict cu comuniștii italieni, de care se dezice), și apoi aderă la mișcarea neo-marxistă mondială, cea care domină și acum Occidentul (inclusiv Uniunea Europeană) la nivel de elite.

În „Manifestul de la Ventotene”, A. Spinelli trasează punctele principale ale construcției europene unionale, dar și ale deconstrucției identității europene, militând pentru distrugerea statelor naționale, având un argument fast, acela că, printr-o uniune europeană vom elimina viitoarele războaie intra-europene și mondiale. Așadar, proiectul Uniunii Europene, care se bazează pe ideile și principiile „Manifestului de la Ventotene”, are exclusiv rădăcini comuniste și neo-marxiste. Despre aceasta discutăm, din punct de vedere ideologic în Uniunea Europeană.

Între timp Altiero Spinelli devine consilierul de bază al lui Jean Monnet, unul dintre părinții fondatori ai Uniunii Europene, și apoi este numit comisar european (până în 1986, când moare), preluând portofoliul de industrie și afaceri la nivel de Comunitate europeană.

În august anul acesta (2016) s-a întâmplat un lucru care definește încă o dată (dacă mai era nevoie) logica ideologică a establishment-ului european, care este neo-marxistă de la cap la coadă, și anume: Angela Merkel, Matteo Renzi și François Hollande se duc pe Insula Ventotene și se reculeg în mod pios (ca la sfintele moaște) la mormântul lui Altiero Spinelli, care tocmai am arătat, pe scurt, cine a fost.

Uniunea Europeană a fost, este și va fi dominată de neo-marxiști, care s-au infiltrat copios în mediul academic, politic, și în establishmentul ei. La nivelul grupurilor parlamentare ale Parlamentului European nu mai există decât un singur grup al Conservatorilor și Reformiștilor Europeni - ECR sau CRE (dominat ce-i drept de parlamentarii britanici) - care susține revenirea la tradiții, în rest totul este neo-marxist. Nu este de mirare că liderii europeni actuali manifestă acest tip de *hristofobie* (a se revedea, în acest sens, spectacolul absolut obscen și satanist oferit în Elveția, în fața celor trei lideri europeni – A. Merkel, M. Renzi și Fr. Hollande - la inaugurarea celui mai lung tunel din lume, tunelul Gottard - 57 km - în 1 iunie 2016).

Repet ! Să nu se înțeleagă că blamăm ideea de Uniune Europeană ! Această construcție este necesară, așa cum am amintit deja, numai că ea trebuie reformulată, recalibrată din punct de vedere moral, spiritual, cultural, ideologic și identitar.

Care sunt principiile neo-marxiste și metodologia folosită pentru implementarea lor

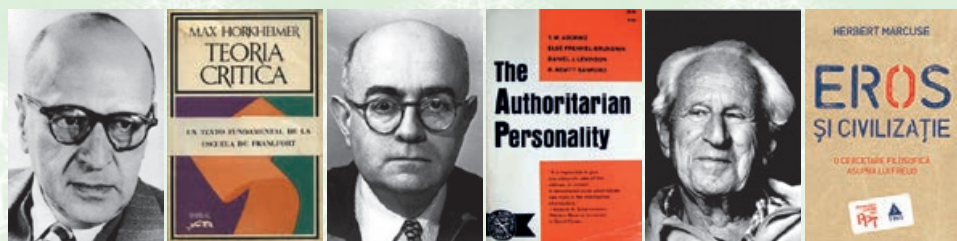
Ca să ne dăm seama mai bine care sunt principiile ce au animat inițial pe protagoniștii neo-marxismului, precum și metodologia pe care ei au folosit-o, pentru punerea în practică a acestora, trebuie să amintim următoarele :

Imediat după Primul Război Mondial, în guvernul Bélla Kun din Ungaria (un guvern care a stat la putere doar patru luni), G. Lukacs, unul din protagoniștii Școlii de la Frankfurt de mai târziu, a ocupat funcția de comisar (sau ministru) al învățământului, și în această funcție primul

lucru pe care l-a făcut a fost să publice o serie de manuale prin care deifica *amorul liber*, încurajându-i pe tineri să aibă relații sexuale fără reținere și să minimalizeze relația cu părinții, discreditând în acest fel familia. Tot el este cel care a venit cu ideea conform căreia copiii nu ar mai trebui să fie crescuți în familii, ci să fie ai societății, idee pe care naziștii au preluat-o. Guvernul său, însă, nu a durat decât vre-o patru luni, până când armata română, susținută de armata franceză, a intrat și a nimicit armata roșie a Republicii Sovietice Ungare, ocupând Budapesta la 4 aug. 1919.

Revenind la Școala de la Frankfurt, toată nebunia a început în 1933, așa cum am amintit deja, când naziștii vin la putere în Germania ; atunci Institutul de la Frankfurt dipare instantaneu, toți membrii fug, unii pleacă în Europa, dar cea mai mare parte pleacă în SUA, unde sunt primiți cu brațele deschise (marea lor majoritate fiind evrei), toți fiind însă niște intelectuali de marcă

În 1934, însă, se reînființează Academia Frankfurtiană sub umbrela Universității Columbia (New York). Prin 1937 inițiatorii ei neo-marxiști, finanțați de milionarul evreu Felix Weill, încep să publice, fiind scriitori prolifici, și astfel se începe diseminarea ideilor neo-marxiste în inteligența americană, chiar în spațiul universitar, în zona în care tânărul este foarte vulnerabil (și vorbim de tinerii care se pregăteau în perspectiva ocupării unor funcții publice, administrative și politice). Conform „Teoriei critice”, a lui Max Horkheimer (unul dintre publiciști) totul trebuie distrus întrucât totul este expus determinismului istoric burghez, și apoi trebuie instaurată o lume nouă, din care trebuie să lipsească exact valorile

Protagoniștii Școlii de la Frankfurt: Max Horkheimer, Theodor Adorno, Herbert Marcuse

fondatoare ale lumii vechi. „Teoria critică” pe care o enunță M.Horkheimer în 1937 își propune să distruge toți pilonii de bază pe care s-a clădit societatea europeană (familia, cultura, Biserica creștină, istoria și democrația, atât cât era ea în acea vreme). De remarcat este faptul că neo-marxiștii nu au nici-o proiecție critică asupra celorlalte religii monoteiste, mozaismului sau islamului, ci numai împotriva creștinismului, tocmai pentru că acesta este valoare fondatoare europeană.

În lucrarea sa „Personalitatea autoritară” (1950), Th. Adorno dezvoltă ideea de anihilare a oricărui tip de autoritate și spune că primul lucru care trebuie distrus este logica moralității sexuale.

Neo-marxiștii au combinat ideile lui Marx (până la un punct) cu ideile lui Freud, aceasta a fost marea lor găselniță, ei considerând că societatea occidentală este

una profund represivă, nu neapărat opresată, ci represivă, cu alte cuvinte auto-opresată, și că aceasta s-ar trage de la familia patriarhală autoritară. Pornind de la această idee ei propun demolarea conceptului de familie tradițională, și înlocuirea ei cu diverse alte concepte prefabricate.

Tot în SUA, în 1955 H. Marcuse scrie „Eros și civilizație”, o carte foarte citită la vremea respectivă (cu un titlu seducător, care a făcut furori), preluând ideile lui Adorno și ale lui Freud, și lansează conceptul de „perversitate polimorfă”, o lume a sexului fără limite, o pansexualizare a gândirii. Pe acest fundal, la începutul anilor 60, apare mișcarea Flower Power, cu sloganul (creat de Marcuse) „make love not war” (faceți dragoste nu război). Mișcarea Flower Power, în apogeul ei, este concomitentă cu dezastrul războiului din Vietnam; ea a fost mai mult o revoltă a tinerilor față de război, fără să

aibă principial o conotație doctrinară sau ideologică, ci mai mult o fugă a tinerilor de înrolarea în armată și de război).

Care sunt țintele „Corectitudinii politice” și pârgھیile ideologiei neo-marxiste în deconstrucția identității europene

Familia tradițională (*familia creștină*) este, așa cum am văzut, una dintre țintele principale ale ”Corectitudinii politice” a ideologiei neo-marxiste, de aceea protagoniștii acestei ideologii se luptă pentru desființarea, denigrarea și suprimarea ei. De ce familia tradițională? Pentru că familia este prima celulă a societății, logica morală și de bază a societății, și dacă ai desființat familia faci ce vrei cu societatea, ca și cu o turmă de necuvântătoare.

Familia creștină este fondată pe valorile pe care și Europa a fost fondată, și decapitând familia, decapitezi Europa și întreaga societate. Dispariția familiei creștine atrage după sine dezintegrarea societății creștine europene. Acesta este scopul.

Perversitatea ”Corectitudinii politice” este că, până la un punct, mesajele ei sunt faste, logice și de bun simț, sunt umane ! De la un punct încolo, însă, ele se transformă în ideologie.

După căderea comunismului în anii 1990, în căutare de alte noi formule care să le vândă maselor, stânga neo-marxistă a încercat mai întâi *proiectul ecologist* (*cu încălzirea planetei etc.*), iar când și-au dat seama că această temă nu s-a bucurat de impactul scontat în marea masă, atunci au recurs la un lucru extrem de nefast, și anume *dialectica dintre majoritate și minoritate*, indiferent care ar fi acea minoritate. Această nouă luptă de clasă devine o altă țintă a

„Corectitudinii politice”.

Dacă la Marx lupta de clasă era cea între burghezia asupritoare și clasa muncitoare asuprită, iată că acum, în neo-marxism, noua luptă de clasă este între establishmentul majoritar (indiferent de faptul că el nu este omogen) și minoritate, indiferent care ar fi ea (minoritate etnică, sexuală, religioasă, culturală sau de alt fel).

În marxismul clasic, lupta de clasă se dă într-o minoritate asupritoare (burghezia) și o majoritate asuprită (clasa muncitoare), acesta este dialectica, în neo-marxism lupta este inversă, asupritorii sunt majoritari iar cei asupriți sunt minoritarii. Din acest motiv neo-marxismul inventează „o *dictatură a minorităților*”, indiferent despre ce minoritate vorbim, pentru ale căror drepturi majoritatea este de cele mai multe ori sacrificată.

De ex. politica bruxeleză a Europei, în loc să împartă de la înălțimea funțiilor respective „democrație” (de la *demos* = popor, și *kratos* = putere), a devenit o elită căreia îi devine din ce în ce mai antipatic „demosul” și mai simpatic „cratosul”, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de populații și contingentându-se în zona autosuficienței autocrate. Ca să nu mai vorbim că multe dintre instituțiile europene nu sunt alese (ca de ex. Comisia Europeană care are un mandat extrem de ne-democratic).

Una dintre pârgھیile de deconstrucție a identității europene este și cea legată de *imigrația musulmană*. Este absolut firesc ca oamenii aceia din Orientul Mijlociu să fugă pentru a-și salva viața, și să fie ajutați. Cum se face însă lucrul acesta, haotic, sfidând toate tratatele europene în materie de securizare a granițelor, călcând în picioare Guvernanța Schengen, aceasta este

o altă problemă care nu are nici-o legătură cu bunătaea sau cu mila creștină. Are legătură doar cu fragilizarea foarte avansată (deci foarte periculoasă) a filtrelor europene, morale, etice și religioase. Suntem frgilizați și, din acest punct de vedere, suntem foarte vulnerabili.

O altă pârghie (și, în același timp, consecință nefastă) a acestei ideologii neo-marxiste, care modifică relieful firesc al gândirii, al simțirii și al trăirii, este *freudizarea maselor prin incitarea lor la consumism*; consumerismul a devenit un fel de cult, de vreme ce mulți aleg să meargă duminica la mall, ca și la biserică, cu scopul – evident – nu de a se reculege, ci de a consuma cât mai mult. Rezultatul este dublu: îi îndepărtăm pe oameni de contemplație, de reculegere și de conștientizarea limitelor acestei vieți imanente, și în același timp îi ajutăm să devină niște ireductibili consumatori, cu iluzia moștenirii acestei vieți prin mortificarea lui „a fi” și exacerbarea lui „a avea”.

În țări ca Olanda și Suedia există un partid care propune un proiect de lege pentru legalizarea incestului și a necrofiliei, iar în SUA se discută despre legalizarea poligamiei. Sunt lucruri la care deja s-a ajuns, dincolo de temerile noastre, lucruri despre care nu se vorbește, însă, în mass-media.

Din această cauză, „Corectitudinea politică”, această ideologie cumplită, este mai dăunătoare și mai distrugătoare, din punct de vedere moral și intelectual, decât celălalt tip de cenzură comunistoid, pentru că ea propune o autocenzură, păcălind opinia publică prin lansarea unor teme și teze faste (legat de drepturile omului, libertatea de exprimare ș.a.). Însă, legat de libertatea de exprimare, ea este necenzurată doar în cazul în care este în acord cu ideile

neo-marxiste, în caz contrar ea este drastic cenzurată și oprimată (vorbim despre *intoleranța predicatorilor toleranței*).

Așadar, cele trei "principii valori" ale stângii neo-marxiste sunt distrugerea identității culturale și spirituale, distrugerea identității naționale europene (prin încurajarea acestei "Corectitudini politice" și a migrației masive) și distrugerea logicii Occidentului, care îl leagă de trecutul lui identitar creștin.

Iată de ce, cei care au implementat acest neo-marxism deconstruiesc identitatea europeană, iar ideologia lor este una insidioasă, seducătoare, dar, în același timp, extrem de otrăvită.

La ce să ne așteptăm și ce s-ar mai putea face

Devine din ce în ce mai clar că partida este oarecum pierdută, întrucât o viitoare recalibrare a ideologiei și identității europene este imposibil de realizat, și cu atât mai puțin în condițiile actuale în care tinerele generații au fost ideologizate în spiritul neo-marxist. Nu numai în Europa, dar și în America s-a întâmplat și se întâmplă același fenomen (chiar și în aceste două mandate ale lui Obama s-a lucrat intens la deconstrucția identitară a SUA), și adevărul este că, de fapt, de acolo a pornit această ideologie neo-marxistă a deconstrucției identitare a lumii civilizate euro-atlantice.

Ca democrațiile europene să se poată apăra ar trebui să renunțe cu orice preț la discursul multiculturalist și la cel politic corect (al *Corectitudinii politice*), ceea ce nu se va întâmpla.

Pericolul este acela că, în momentul în care o dreaptă radicală va prelua pârghiile puterii, probabil că doar atunci se va putea

schimba ceva (dar cu ce preț !), și această posibilitate a început deja să se contureze, căci recrudescența radicalismului de dreapta este rezultatul inevitabil al radicalismului de stânga. Pe acest joc al extremelor se bazează un posibil viitor conflict la nivel european, de care ar fi bine să ne ferească Dumnezeu ! Din nefericire, aceste două extreme (comunismul și nazismul), au fost surse ale răului social în istoria recentă europeană, și acum încearcă să revină cu un ”look” nou.

Pentru a se evita repetarea unei istorii sângeroase, pe care cei mai în vârstă dintre noi au trăit-o deja, în tinerețea lor, există, totuși, o posibilitate ca democrațiile europene să revină la valorile lor inițiale, pe care ele însele s-au fondat, și aici vorbim de *valorile creștine*. Nu putem evita revenirea unuia sau altuia dintre cele două extreme nefaste ale istoriei decât prin *revenirea la valorile fondatoare europene, creștinismul fiind, prin excelență, un factor de echilibru intra și inter-comunitar, taumaturgic, tolerant și irenic*.

De aceea ar trebui nuanțată puțin fraza lui Malraux : „Secolul XXI va fi creștin sau nu va fi deloc” ! Pentru că din punct de vedere, dacă vreți și vibrațional, și vocațional și aspirațional, creștinismul este religia cu cea mai înaltă poziție prin valorile pe care le exprimă.

* * *

Privind viitorul Europei, într-o logică finală, există punctul apocaliptic care va fi, probabil, o apoteoză a nihilismului încarnată în acest *stat babilonic* al Europei noastre post-moderne. Dar chiar și în acest caz, vestea cea bună ne vine tot din Evanghelie, la care ar trebui să ne reconvertim cu toții în fața acestei apostazii a Europei față de ea însăși, și anume că

Biserica lui Hristos nu va fi biruită, nici măcar de acest iad (spiritual și moral) al *statului babilonic* în care trăim.

Să nu ne temem, ci mai degrabă să luăm aminte la cuvintele Lui: „*Pe această piatră (piatra credinței n.n.) voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui*” (Mt 16, 18). Și mai departe, Biruitorul morții ne încurajează : „*În lume multe necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea*” (Ioan, 16,33).

Avem convingerea fermă că Biserica creștină, pe măsură ce va pierde în relațiile ei „ad extra” (cu mentorii și liderii acestui *stat babilonic*), va câștiga în relația „ad intra” (cu fideli ei autentici), iar pe măsură ce va pierde în cantitate, va câștiga în calitate, în așa fel încât nu vor rămâne în turma lui Hristos, până la sfârșit, decât aceia și acelea care vor merita „*căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși*” (Mat. 22,14).

Să ne rugăm Domnului ca și noi să facem parte dintre cei puțini, iar cei puțini să fie cât mai mulți !

Redacția

Bibliografie : William S. Lind, Andrei Dîrlău și Irina Bazon, *Corectitudinea politică. «Religia» marxistă a noii ordini mondiale*, Ed. ROST, Buc. 2015 (314 p.).

✠ RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN ✠

POVESTIRI CU SFINȚI PENTRU COPII CUMINȚI RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI NECTARIE

Povestea pe care o veți afla acum s-a întâmplat cu vreo 150 de ani în urmă, pe ulițele prăfuite ale Constantinopolului, unde domnul Temistocle, un neguțător, vindea tablouri, rame și tot felul de mărunțișuri în prăvălioara lui. Ținea mult la familia sa și se chinuia să câștige un ban pentru a putea hrăni cele cinci guri de acasă.

Deschidea dis-de-dimineață și își făcea semnul crucii. Era un om bun și muncitor, care simțea durerea celuilalt. Cunoștea bine fața sărăciei...

Dintre toți copiii de prin vecini, cel mai mult ținea la Anastasie, un băiețel cuminte și harnic, care locuia singur într-o cămăruță mică de peste drum și care lucra ca ucenic într-un atelier din apropiere, muncind din zori și până seara târziu. Era mereu palid, cu haine vechi și ponosite; se vedea că banii nu-i ajungeau nici de mâncare. Intr-o dimineață de iarnă, domnul Temistocle mergând spre prăvălie, s-a întâlnit chiar cu Anastasie.

- Unde te duci, băiete? Ai alt drum astăzi ? Nu mergi la lucru ? O să răcești. Nu ești îmbrăcat prea gros...

- M-a trimis stăpânul la poștă să duc niște scrisori.

- Dă-mi-le mie ! Trec eu pe la poștă. Hai, fugi înapoi în atelier, că o să răcești !

- Vă mulțumesc mult, domnule, zise micuțul dârdâind de frig.

Pe drum domnul Temistocle s-a uitat la scrisori. Una era pentru un negustor, alta pentru o fabrică, iar a treia era... „Către Domnul nostru, Iisus Hristos, în cer”.

- Uite și o scrisoare de-a lui Anastasie!

Ia să văd ce vrea... - zise el zâmbind.

A deschis scrisoarea și a citit:

„Hristoase al meu, hainele mi s-au rupt, pantofii mi s-au stricat și mi-e frig. Din ce-mi dă stăpânul nu-mi ajunge nici de mâncare. N-am reușit să trimit aproape nimic mamei mele, care este săracă. Ce să mă fac acum ? Cum ies eu din iarnă, Doamne? Ajută-mă! Mă închin Ție. Robul Țău, Anastasie.”

- Dragul de el, spuse impresionat domnul Temistocle. Ajuns acasă, a pregătit un pachet cu hăinuțe groase de iarnă și a mers apoi la poștă, lăsând pachetul pentru Anastasie.

A doua zi, l-a zărit trecând prin fața prăvăliei pe Anastasie, îmbrăcat bine cu hăinuțele din pachet. Avea bujori în obraji, era vesel și ochii îi străluceau de bucurie.

Dar cât de mult s-a bucurat și domnul Temistocle ! Îi era atât de drag acest copil bun și cuminte. Nici n-ar fi bănuțat că peste ani, **micuțul Anastasie va deveni Marele Sfânt Nectarie, făcătorul de minuni**. Cine ar fi putut bănuț ?

Sfântul Nectarie îi vindecă pe cei grav bolnavi, care se roagă cu credință. Sfintele sale moaște se află în Grecia (pe insula Eghina), dar o parte din ele s-au adus și la Mănăstirea Radu-Vodă din București, unde vin nenumărați creștini să se închine.

Dragi copii, rugăciunile noastre sunt asemenea unor scrisori pe care le trimitem lui Dumnezeu și Sfinților Săi.

Și nici una dintre acestea nu rămâne „necită” sau neascultată !

IMAGINI ALE ACTIVITĂȚILOR CU COPII LA PAROHIILE DIN GENEVA ȘI LAUSANNE - 2016

*Cadourile de la Moș Nicolae oferite copiilor de Fam. Mazilu,
bis. Geneva 4.12.2016*

*D-na Carmen Teodorescu, animatoarea lecțiilor de catehism
cu copii, bis. Lausanne 2016*

❖ FAMILIA CREȘTINĂ ❖

SFÂNTA TAINĂ A CUNUNIEI - TEMELIA FAMILIEI CREȘTINE

PF. Părinte Patriarh Daniel *

Biserica lui Hristos este familia spirituală a creștinilor botezați în numele Preasfintei Treimi, iar bărbatul și femeia care se unesc în iubire și devin o nouă familie creștină, prin Taina Sfântă a Cununii, formează *Biserica mică* sau *Biserica de acasă*, icoană tainică a iubirii lui Hristos față de Biserica Sa (cf. *Efeseni* 5, 20-33). Familia este cununa creației (cf. *Facere* 1, 26-28 și 2, 21-24), dar și mediul în care omul-copil începe să înțeleagă *taina iubirii părintești a lui Dumnezeu pentru oameni*, prin iubirea primită de la părinți.

Societatea de astăzi se confruntă cu izolarea și limitarea omului în individualism. Iar individualismul egoist se manifestă adesea în violență, divorț, abandonul copiilor și al părinților, indiferența față de suferința altora, suicid etc. Omul secularizat a pierdut familiaritatea cu Dumnezeu și sensul sacru al vieții, iar modelul familiei tradiționale este considerat perimat. Mulți copii se nasc în afara căsătoriilor, pentru că tinerii preferă să trăiască împreună fără să se căsătorească, fără binecuvântare, fără a-și asuma consecințele sociale ale vieții conjugale și fără a căuta împreună mântuirea sau viața veșnică.

Numărul divorțurilor este în creștere, iar femeile divorțate sau abandonate de soți suferă de singurătate și înstrăinare. De asemenea, copiii din familiile divorțate suferă de singurătate, întrucât *au nevoie de afecțiunea ambilor*

părinți. Concepția individualistă despre viață atinge și pe bătrânii abandonați, din ce în ce mai singuri. De aceea, *este nevoie să promovăm familia bazată pe credință și comuniune, pe binecuvântare și conlucrare în plan spiritual și conjugal*.

Cunoașterea situației reale a familiilor creștine din zilele noastre, pe de-o parte, și înțelegerea mai profundă a vocației ei spirituale, pe de altă parte, se impun ca priorități ale lucrării misionare a Bisericii în societate. Biserica este chemată să acorde o atenție deosebită *familiei creștine*, apărând valoarea acesteia ca *viață binecuvântată de Dumnezeu cu scopul cultivării iubirii reciproce, al nașterii de prunci și al dobândirii mântuirii (vieții veșnice), spre binele societății și perpetuarea umanității*.

Familia este icoană și arvună a iubirii Preasfintei Treimi

În familie omul trăiește mai întâi taina filiației, fraternității și paternității sau bucuria de a fi *copil* (fiu ori fiică), *frate* (ori soră) și *părinte* (tată ori mamă). *De la familia conjugală creștină învață copilul ce este familia spirituală sfințitoare, adică Biserica, ai cărei membri sunt numiți fii și fiice, frați și surori, părinți și mame duhovnicești în iubirea Preasfintei Treimi*, întrucât Duhul Sfânt, Care purcede din Tatăl și Se odihnește în Fiul, împărtășește Bisericii *lui Hristos* harul paternității duhovnicești pastorale (prin Hirotonie) și harul filiației (înferii) duhovnicești baptismale (prin Botez), pentru ca toți

creștinii să trăiască în comuniune de iubire ca frați și surori în Hristos Domnul.

Sfințirea vieții și nașterea de copii, prin iubire reciprocă și darnică, sunt scopul familiei

Nașterea de prunci este rodul iubirii soțului și a soției unul față de celălalt, dar și al dorinței lor de a avea copii și de a-i crește în iubire de Dumnezeu și de semenii. Însă, *nu numai nașterea de copii afirmă vocația femeii ca mamă și a bărbatului ca tată, ci și educația sănătoasă dată copiilor, pentru că educația implică iubire și răbdare, adică o bună dispoziție permanentă a mamei și a tatălui.*

Copiii nu aparțin părinților ca o proprietate materială, ci ei sunt *persoane dăruite lor de Dumnezeu*, pentru a fi îndrumați și sprijiniți spre creștere fizică și psihică, intelectuală și spirituală, *pentru a se bucura de o viață sănătoasă în familie și societate dar și pentru a dobândi mântuirea sau viața veșnică fericită în împărăția cerurilor*. De aceea, părinții după trup și nașii, ca părinți duhovnicești, trebuie să se îngrijească de copii, de la vârstă fragedă, astfel încât să li se insuflă acestora dorința de a se bucura de iubirea Tatălui ceresc și de lumina Preasfintei Treimi.

Educația copiilor este datoria ambilor părinți, dar mai ales a mamei, întrucât necesită multă dăruire de sine sfântă și multă răbdare, fiind *o lucrare mai însemnată decât nașterea fizică a copiilor* (cf. Sf. Ioan Gură de Aur, „*Omilie către cei ce luptă*”, PG 47, 384).

Femeia mamă pregătește în sânul familiei conjugale caracterul și viitorul copiilor

Familia sădește în sufletele inocente ale copiilor sămânța sfințeniei,

a vieții curate și a faptelor bune. Iubirea părinților între ei și pentru copii este baza educației copiilor. Autoritatea părinților nu trebuie să se întemeieze pe violență sau constrângere, ci pe iubire, dialog și ajutor.

Comportamentul copiilor este strâns legat de cel al părinților. De la părinții lui, copilul va învăța să iubească, să dăruiască, să asculte și să ajute pe alții. Cea mai scumpă moștenire pe care o pot lăsa părinții copiilor este credința în Dumnezeu, care se vede și în iubirea de Dumnezeu și de aproapele.

În familie sunt pregătiți copii pentru vocația lor de a fi buni cetățeni ai patriei pământeste, dar și fii duhovnicești sau viitori cetățeni ai împărăției cerurilor, după exemplul unor familii care au dat Bisericii mai mulți sfinți.

Sfânta Taină a Cununiei reprezintă, așadar, temelia familiei creștine întrucât, prin sfințirea căsătoriei, căminul conjugal devine o icoană a iubirii lui Hristos pentru biserica Sa.

*) Fragmente din introducerea la "Slujba Logodnei și Cununii", Ed. Inst. Biblic și de Misiune Ortodoxă, Buc.2016 (pp. 3-16).

Familia Drs. Theodor și Elisabeta BUZI (95 de ani), Lausanne - model de familie creștină

RÂNDUIELI CANONICE (PE SCURT) PRIVIND CĂSĂTORIA ȘI CUNUNIA ORTODOXĂ

Cununia sau slujba nunții

Este slujba prin care Biserica binecuvintează și consfințește căsătoria, adică legătura dintre bărbat și femeie, ridicând-o la rangul de Sfântă Taină.

Săvârșitorul cununiei este preotul. Vechile Pravile opresc pe preoții călugări să officieze nunta, deoarece ei nu viețuiesc în parohie pentru a păstori familiile întemeiate prin Taina Sfintei Cununii.

Nașii de cununie

Tradiția Bisericii cere ca nașii, prezenți la Taina Cununii, să fie o familie, soț și soție, ortodocși, cununați ei înșiși în Biserica Ortodoxă și trăitori ai dreptei credințe, capabili să dea sfat bun finilor lor spre a avea o familie binecuvântată, statornică și fericită. De aceea se recomandă ca ei să fie mai în vârstă decât mirele și mireasa, pentru că ei vor deveni părinți spirituali ai lor.

Lumânările aprinse

Sunt amintite de Sfântul Ioan Gură de Aur (*Despre căsătorie, în PG 48, 615*), simbolizează *candelile aprinse* ale fecioarelor înțelepte (*cf. Matei 25, 1-13*), *starea de veghe a mirelui și a miresei întru păzirea curăției până la momentul Cununii, dar mai ales lumina harului divin care aduce bucurie tuturor celor prezenți la slujba Cununii.*

Locul săvârșirii Sfintei Cununii

Acesta este lăcașul sfințit al bisericii. Sfântul Sinod al BOR a hotărât ca slujba Logodnei și Cununii să se săvârșească numai în bisericile de parohie, nu în mănăstiri sau în natură (hot. nr. 311/28.02.2013). Cununia religioasă se săvârșește în afara bisericii parohiale numai

în cazuri excepționale (de forță majoră) și doar cu aprobarea episcopului.

Timpul săvârșirii Sfintei Cununii

Pentru oficierea Sfintei Cununii sunt socotite potrivite zilele care nu sunt prevăzute ca zile de post și cele în care nu se serbează praznicele împărătești și ajunul acestora.

În cazul în care episcopul acordă totuși dispensă pentru Cununie într-una din zilele oprite, atunci trebuie să se țină cont de recomandarea evitării petrekerilor.

Sfânta Biserică *nu recomandă cununia și nunta în zi de sâmbătă sau în ajunul sărbătorilor*, pentru că a doua zi se săvârșește Sfânta Liturghie, la care toți credincioșii trebuie să ia parte.

În cazuri bine motivate, Biserica îngăduie săvârșirea cununiei și sâmbăta, dar recomandă să fie oficiată duminica.

Căsătoriile mixte

Prin *Regulamentul de procedură al instanțelor disciplinare și de judecată ale BOR* (art. 47) s-a oprit formal oficierea *căsătoriilor mixte*, acestea fiind îngăduite numai cu aprobarea chiriarhului locului, iar cei de altă confesiune creștină sunt invitați, înaintea căsătoriei, să devină creștini ortodocși. În orice caz, copiii care se vor naște vor fi botezați în Biserica Ortodoxă. Căsătoria nu realizează numai o legătură de sânge, ci ea stabilește și un raport moral între soț și soție, bazat pe încredere și respect reciproc.

Înainte de căsătorie viitorul mire și viitoarea mireasă merg la preot *pentru a se mărturisi și pentru a primi dezlegare de păcate.*

Divorțul în Biserica Ortodoxă

Potrivit învățăturii ei, Biserica, de la început a admis desfacerea căsătoriei și cununiei pentru un singur motiv și anume acela pe care însuși Mântuitorul l-a menționat: *adulterul* (Matei 19, 9). Pentru alte motive, oricât de grave, Biserica s-a împotrivit divorțului, neadmițând desfacerea căsătoriei și a cununiei, ținând la trăinicia căsniciei, după cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos: “*Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă*” (Matei 19, 6) și după cunoscutele rostituri ale Sfântului Apostol Pavel: “*Te-ai legat cu femeie? Nu căuta dezlegare*” (I Corinteni 7, 27); și “*Celor ce sunt căsătoriți, le poruncesc, nu eu, ci Domnul: Femeia să nu se despartă de bărbat*” (I Corinteni 7, 10).

Biserica, cu toate acestea, în scopul păstrării unei bune rânduieli, a găsit necesar ca și în materie de desfacere a căsătoriei sau divorț să stabilească o serie de norme noi în scopul de a evita unele consecințe grave în cazul menținerii căsătoriilor care nu-și mai pot atinge scopul și care primejduiesc de-a dreptul atât viața fizică, cât și cea morală și spirituală a soților, a unei familii sau chiar a mai multor familii, influențând în mod negativ și comunitatea parohială în ansamblul ei.

Biserica a admis - pe cale practică, ca și prin anumite hotărâri (unele chiar din perioada Sfinților Apostoli) - pronunțarea desfacerii cununiei sau a divorțului bisericesc pentru mai multe categorii de motive asimilate cu *moartea*.

Aceste motive sunt socotite că produc efecte asemănătoare cu *moartea bilogică*, deși nu identice cu aceasta, deci și ele, ca și *moartea*, pot impune în unele cazuri încetarea legăturii matrimoniale.

Privite astfel, *motivele de divorț* admise de Biserica pot fi grupate în patru categorii:

- *motive care provoacă moartea spirituală sau religioasă, cum sunt: apostazia, erezia (I Corinteni 7, 15; can. 53 Trulan);*
- *motive care provoacă moartea morală, cum sunt: alienația mintală, crima, avortul, atentatul la viața soțului, osândă gravă din partea duhovnicului, care se dă pentru păcate foarte grele, cum sunt cele strigătoare la cer, adulterul, boala venerică, silirea la acte imorale, refuzul conviețuirii conjugale și părăsirea domiciliului (can. 8 Neocezarea, 18 Sf. Vasilecel Mare, 4 Sf. Grigorie de Nissa);*
- *motive care provoacă moartea fizică parțială, cum sunt: neputința îndeplinirii îndatoririlor conjugale, boala gravă incurabilă și contagioasă, etc.;*
- *motive care provoacă moartea civilă, cum sunt: condamnarea la detenție pe viață, condamnarea la detenție mai mult de trei ani, declararea unui soț ca dispărut, anularea unei căsătorii prin hotărâre judecătorească.*

Iată de ce, în caz de divorț, soții care au mai fost căsătoriți religios, înainte de a li se oficia o nouă cununie, trebuie să obțină din partea Bisericii *desfacerea căsătoriei religioase anterioare*. Aceasta se aprobă de către episcop numai dacă motivele pentru care s-a aprobat divorțul civil fac parte din motivele admise și de Biserica pentru desfacerea căsătoriei (vezi aici cele patru categorii de motive ale divorțului). Nerespectarea acestei proceduri poate atrage unele sancțiuni.

Cf. “*Služba Logodnei și Cununii*”, Ed. Inst. Biblic și de Misiune Ortodoxă, Buc. 2016 (109)

✠ LE SAINT ET GRAND CONCILE ORTHODOX DE CRÈTE ✠

L'Encyclique du Saint et Grand Concile de Crète (juin 2016)

Jean-Louis Chancerel

Dans le texte de l'Encyclique, le Concile est placé dans la continuité de l'Eglise Orthodoxe : il n'est donc pas une rupture. Elle place les travaux et les textes qui en résultent dans la Tradition apostolique et patristique. L'Eglise Orthodoxe ne se vit pas pour elle-même, mais pour l'humanité entière. Ce message est adressé à tous les fidèles orthodoxes, mais aussi à tous les hommes. Enfin, le Concile n'a de sens que par rapport à la vie éternelle ; toute interprétation visant de faire de ce rassemblement des prises de pouvoir ou des débats visant à des prééminences n'entrent pas dans ce qui espéré.

Dans l'Encyclique, il est rappelé que l'Eglise est le corps du Christ et c'est dans le Christ et la communion des saints que réside la source de sanctification de l'humanité. C'est dans la participation à l'humanité et aux Sacraments aux centre desquels il y l'Euchariste que se construit la sainteté. Ce Concile se situe dans cette continuité qui n'est pas synonyme de conservatisme dans la mesure où la tradition se crée en continu. Le Concile est un moment privilégié ; mais seul l'avenir et la réception des textes le diront.

L'Encyclique insiste sur le rôle des Eglises locales pour « ecclesialiser » le monde. C'est aussi le rôle de chacun des fidèles orthodoxes. « *Cet apostolat doit cependant se faire dans le respect des non-orthodoxes. Cet apostolat doit s'accomplir non pas de façon agressive, mais librement, dans l'amour et le respect envers l'identité*

culturelle des individus et des peuples ». L'engagement des fidèles dans le monde est obligatoire (« la liturgie après la Divine Liturgie »); fortifiés par l'Eucharistie et unis les uns aux autres, les fidèles orthodoxes doivent partager les dons de Dieu avec l'humanité entière.

L'Encyclique introduit au texte sur le mariage et la famille qui en résulte : « *la petite Eglise* » selon Saint Jean Chrysostome. On assiste actuellement à une crise du mariage vécu essentiellement d'un point de vue pragmatique et dans une perspective sécularisée. La société le considère comme une simple forme de relation, parmi tant d'autres. L'Eglise Orthodoxe rappelle sa doctrine : « *la main puissante* » du Dieu « *unificateur* » « *invisiblement présent unit les conjoints* » au Christ et l'un à l'autre.

Les jeunes sont aussi convoqués pour la diffusion des valeurs de l'Orthodoxie. Ils sont « *les futurs serviteurs de l'Eglise du Christ* ». La jeunesse orthodoxe doit prendre conscience qu'elle est porteuse de la Tradition de l'Eglise orthodoxe multiséculaire et bénie. Il faut préserver avec courage et cultiver avec force les valeurs éternelles de l'Orthodoxie, pour rendre un témoignage chrétien vivifiant.

L'éducation et la formation telles qu'elles se présentent actuellement sont questionnées dans l'Encyclique. Il y a d'abord un diagnostic : individualisme, sécularisation, recherche du bonheur

terrestre. C'est ce qui transparait d'abord dans les systèmes éducatifs, c'est le changement de perception de leur rôle : ils ne sont plus là pour les personnes ; ils doivent former des individus qui vont s'intégrer dans la société. Les finalités sont dirigées vers des objectifs utiles, ce qui induit une éducation dirigée vers l'individu, sécularisée et à la recherche du bonheur par la satisfaction des besoins immédiats. Le discours de catéchèse de l'Eglise doit corriger ces aspects en relation avec les communautés que sont les paroisses, lieu de la Liturgie.

On assiste à une sécularisation du monde induite par le modernisme. L'homme n'est plus dans la relation à Dieu, il est dans la société et dans la nature. Cela a plusieurs conséquences : l'Eglise est vue comme une institution conservatrice qui ne tiendrait pas compte de l'évolution des idées. On assiste à la confusion de la liberté avec une individualisation absolue et le rejet de ce qui a été apporté par la Tradition, notamment par le jeûne « *le caractère ascétique de l'éthos chrétien* ». On appelle progrès, une libération des croyances jugées fallacieuses et aliénantes. L'Eglise, par son caractère divino-humain à travers le Christ, doit témoigner de la participation de tous à la vie du Christ ressuscité. Les fidèles orthodoxes doivent être des témoins de cet aspect dans le monde et, donc, refuser cette assimilation au monde dans la mesure où il limite la liberté. C'est notamment le cas des progrès scientifiques.

Face à une globalisation de la société, l'Eglise Orthodoxe valorise le concret du local. Dans son organisation, l'Eglise Orthodoxe en tient compte et part des communautés autour d'un évêque successeur des Apôtres. L'Eglise Orthodoxe propose une économie durable fondée sur les valeurs de l'Evangile. Ce n'est pas uniquement de

l'augmentation du niveau de vie dont il s'agit mais aussi de la prise en compte en continu des valeurs spirituelles.

L'Encyclique aborde le problème délicat de la relation avec le politique et préconise le respect réciproque de la singularité afin de pouvoir engendrer un véritable dialogue. Les droits de l'homme ne doivent pas aboutir à une valorisation de l'individualisme qui remet en question les valeurs des communautés comme la famille, la paroisse, etc. Est rappelé le droit de chaque personne à pratiquer librement ses devoirs religieux sans immixtion des pouvoirs de quelque nature qu'ils soient.

L'Encyclique aborde le problème des persécutions religieuses actuelles, notamment au Moyen-Orient. Elle invite les parties impliquées au dialogue.

L'Encyclique pose le problème des réfugiés et des immigrés, indique les fondements d'une solution s'inscrivant dans les paroles mêmes du Christ et fait un appel à tous ceux qui sont en mesure d'éradiquer cette crise, les pouvoirs politiques, mais aussi les fidèles orthodoxes et les citoyens dans les pays d'accueil.

L'Encyclique valorise le dialogue de l'Eglise Orthodoxe avec ceux qui l'ont quittée, avec les chrétiens hétérodoxes. Mais ce dialogue est exigeant ; il ne vise pas le « *minimalisme théologique* » ou la remise en cause de « *la tradition dogmatique et de son éthos évangélique* ». Il n'y a pas de compromis possible, mais plutôt la recherche du consensus.

Dans la Conclusion, l'Encyclique met l'accent sur l'Eucharistie, source de vie, sur l'amour réciproque et sur notre conformité au Christ dans notre vie quotidienne dans l'espérance de la résurrection commune.

Slujbă la biserica din Gd-Lancy/Geneva, 2016

Tineri ajutând la expediția curierului parohiei, biserica din Gd-Lancy/Geneva, 2016

✠ NIHIL SINE DEO ✠

PREZENȚA FAMILIEI REGALE ÎN PAROHIIILE ORTODOXE ROMÂNEȘTI DIN GENEVA ȘI LAUSANNE

Pr. Adrian Diaconu *

În mai 1979 a fost înființată la Geneva Asociația Comunitatea Românilor din Elveția, care și-a propus și o activitate de cult ortodoxă pentru românii exilați din Geneva, Lausanne și Baden, precum și construirea unei biserici românești la Geneva. 13 ani mai târziu, la recomandarea pr. prof Constantin Gaieriu, am ajuns în Elveția, unde Adunarea generală extraordinară a românilor din Geneva, Lausanne și împrejurimi a decis reorganizarea, pe baze canonice, a activității de cult începută în mai 1979, prin crearea a două parohii aflate în relație canonică cu Patriarhia Română. Astfel au luat ființă parohiile „Sfântul Ioan-Botezătorul” din Geneva și „Sfinții Români” din Lausanne, cu un statut propriu, în anul 1992, respectiv 1993.

Privilegiul de a fi avut în cadrul acestor comunități pe Majestatele Lor, Regele Mihai I al României și Regina Ana, a contribuit fundamental la refacerea unității canonice și liturgice cu Biserica Mamă, și la regăsirea echilibrului duhovnicesc al comunităților exilului românesc din Elveția și nu numai.

Pastorația creștin ortodoxa a Familiei Regale române, cu reședința la Versoix (în cadrul parohiei din Geneva), și apoi la Aubonne (în cadrul parohiei din Lausanne și cantonul de Vaud), se înscrie în grija pastorală pe care Biserica Ortodoxă Română o manifestă față de toți fiii ei duhovnicesți de pretutindeni. Cu

binecuvântarea vrednicului de pomenire Patriarh Teotist, începând cu anul 1992, s-a generalizat pomenirea oficială, cu voce tare, la Sfânta Liturghie și la celelalte slujbe din cadrul cultului divin public, a Majestăților lor Regele Mihai și Regina Ana, precum și a Familiei Regale, atât la Geneva, cât și la Lausanne.

În 17 iunie 1995 a fost inaugurată, în prezența Maiestăților lor, noua capelă românească din Lausanne, cu hramul „Sfinții Români”, dedicată Coroanei Române. Menționăm că în acest locaș de cult sunt amplasate jilțurile regale, cu emblemele respective, și un tablou votiv în care maestrul Ion Ipsier din Geneva, reprezentând iconic istoria poporului român, a încadrat întreaga dinastie română. La inaugurarea capelei românești din Lausanne, Regele Mihai I a semnat în Sfânta Evanghelie pentru acceptarea acestei dedicații.

La 25 decembrie 1995, Regele Mihai și Regina Ana au fost invitați de consiliul Parohiei „Sfântul Ioan Botezătorul” din Geneva și de comitetul Asociației Comunitatea Românilor din Elveția la inaugurarea și sfințirea noii biserici românești din lemn de la Chêne-Bourg/Geneva, dedicată, conform hrisovului pecetluit în piatra fundamentală a Sfântului Altar, serviciilor liturgice ale Parohiei „Sfântul Ioan Botezătorul” din Geneva (aceasta își desfășoară însă, din păcate, de 20 de ani activitatea de cult în biserica veche-catolică de la Grand-Lancy/Geneva). De sărbătoarea Sfințelor Paști din anul următor, Maiestățile Lor au răspuns din nou invitației preotului paroh Adrian Diaconu și au participat la slujba Învierii în noua biserică de lemn.

Începând cu anul 1998, când parohia din Geneva a fost obligată să părăsească

biserica de lemn de la Chêne-Bourg, Regele Mihai și Regina Ana au participat doar la slujbete ortodoxe românești de la biserica din Grand-Lancy/Geneva, noul locaș de cult al parohiei, sau la capela ortodoxă românească din Lausanne.

În calitate de preot paroh al comunităților de la Geneva și Lausanne, am participat la diverse evenimente, aniversări sau comemorări ale Casei Regale în reședințele de la Versoix sau Aubonne. La sărbătoarea Crăciunului, diverse grupuri corale din România împreună cu tineri și cu copii din parohiile din Geneva și Lausanne au efectuat vizite cu caracter cultural și tradițional românesc la Versoix și Aubonne, vestind bucuria Nașterii Domnului. De asemenea, Familia Regală a participat la ceremoniile religioase în cadrul parohiilor din Geneva și Lausanne, la aniversările parohiei sau la alte evenimente importante. Trimiterea regulată la Casa Regală a publicației parohiale „Credința”, precum și a Scrisorilor pastorale de peste an, a contribuit la informarea Familiei Regale cu privire la evenimentele din viața parohiilor și la programul de cult al celor două biserici.

De-a lungul anilor am însoțit la reședința de la Versoix numeroși ierarhi români, printre care se numără Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, pe vremea când era Mitropolit al Moldovei și Bucovinei; Mitropolitul Iosif al Europei Occidentale și Meridionale și Mitropolitul Serafim al Germaniei, Europei Centrale și de Nord.

Vizitele Regelui Mihai împreună cu Regina Ana în Mitropolia Moldovei și Bucovinei (1992,1995,1997), apoi la Catedrala și la Reședința Patriarhală din București, precum și în alte eparhii românești din țară și din diasporă au avut rolul de a întări relația de încredere, respect reciproc și colaborare între Familia Regală

și ierarhia Bisericii Ortodoxe Române.

În 16 iunie 1996, ASR Prințesa Moștenitoare Margareta a participat la slujba de tâmosire a capelei ortodoxe românești din Lausanne. În septembrie 1996, am avut onoarea de a fi singurul preot român invitat la slujba de cununie a Alteței Sale Regale cu Prințesele Radu, la Lausanne. Ieșirea la biserică a celor cununați, conform tradiției ortodoxe, s-a făcut ulterior în Capela românească din Lausanne.

De asemenea, am avut onoarea de a participa la recepțiile private oferite de Casa Regală la hotelul Beau-Rivage din Geneva, cu ocazia celei de-a 80-a aniversări a Regelui Mihai (octombrie 2001) și apoi a Reginei Ana (septembrie 2003). Din anul 1995, Biserica Ortodoxă Română a trimis cu regularitate la Casa Regală de la Versoix câte două măicuțe care să ajute la activitățile cotidiene ale Familiei Regale. Monahiile veneau de la diverse mănăstiri din cadrul Mitropoliei Munteniei și Dobrogei, al Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, precum și din alte eparhii din țară.

Începând cu anul 1998, după instalarea ca arhiepiscop al Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Iosif, au fost trimise în permanență la Casa Regală de la Versoix, și apoi de la Aubonne, câte două măicuțe de la Centrul Mitropolitan de la Limours. Prezența, aproape continuă, a monahiilor în Casa Regală în ultimii 20 de ani a avut, și continuă să aibă, un rol foarte important în pastorația creștin-ortodoxă și în activitatea diaconală a mitropoliei noastre față de Familia Regală. Mitropolitul Iosif continuă să viziteze regulat Familia Regală, în calitate sa de părinte duhovnicesc și arhiepiscop al locului, acordând membrilor ei asistența spirituală necesară. Atunci când Îps. Sa nu poate ajunge, cu binecuvântarea și din încredințarea Sa, este prezent pr.

protopop Adrian Diaconu (Casa Regală de la Aubonne/VD aflându-se pe raza Parohiei ortodoxe române din Lausanne și cantonul de Vaud).

La acest moment de grea încercare pentru Familia Regală, dar și pentru românii de bună credință de pretutindeni, când conducem pe ultimul drum al acestei vieți pământești pe Regina Ana, suntem alături cu toată compasiunea, cu conștiința și cu rugăciunea noastră de Regele Mihai I al României și de întreaga Familie Regală.

Cu credința și încrederea fermă că un creștin - botezat în numele Preasfintei Treimi, care moare și înviază împreună cu Hristos prin Botez și care a fost cuminecat cu Trupul și Sângele Domnului - nu poate trece prin moarte în neființă, ci renaște într-o viață pur spirituală, ce ne-a fost garantată și pregătită de Hristos Cel înviat, ne rugăm Bunului Dumnezeu, Izvorul și Stăpânul vieții veșnice, să așeze și sufletul răposatei roabei Sale Regina Ana în locașurile dreptilor și aleșilor Săi.

Mă fac interpretul Protopopiatului ortodox român al Elveției și al comunităților românești din Geneva și Lausanne pentru a transmite MS Regelui Mihai I, ASR Prințesei Moștenitoare Margareta, AS Principelui Radu și Familiei Regale sincerele noastre condoleanțe. Dumnezeu să o odihnească și veșnică să-i fie pomenirea!

* *Articol publicat de pr. Adrian Diaconu în Ziarul LUMINA, al Patriarhiei Române, sâmbătă 13 august 2016 (ziua în care s-a oficiat slujba de înmormântare a Reginei Ana).*

IMAGINI ALE PREZENȚEI ML REGELE MIHAI ȘI REGINA ANA ÎN VIAȚA PAROHILOR ROMÂNEȘTI DIN GENEVA ȘI LAUSANNE

ML Regele și Regina la slujba parohiei ort. române de la Templul Fusterie Geneva - 1992

ML Regele și Regina la slujba de inaugurare a bisericii de lemn de la Chêne-Bourg/Ge, 25.12.1995

ML Regele și Regina la slujba parohiei ort. române de la biserica din Gd-Lancy/Geneva, iun. 1999

ML Regele și Regina la slujbă în capela românească din Lausanne, 8.11.1998

ML Regele și Regina în mijlocul colindătorilor de la parahiile Lausanne și Geneva, Aubonne - 15.12.2011

ML Regele și Regina la primirea Sfințelor Taine în casa regală de la Aubonne, 9.04.2015

Protopopiatul Elveției și parahiile românești din Geneva și Lausanne au fost reprezentate la funeraliile Reginei Ana de pr. Adrian Diaconu (Sinaia și București, 12-13 aug. 2016)

eurolines

Geneva, Lausanne, Berna, Zürich, St.Gallen

Arad CHF 103!

Bucaresti CHF 103!

Brasov CHF 103!

Braila CHF 134!

Bistrita CHF 134!

Constanta CHF 134!

Craiova CHF 134!

Galati CHF 134!

Iasi CHF 134!

Ploiesti CHF 103!

Sebes CHF 103!

Drobeta TS CHF 134!

Oradea CHF 134!

Piatra Neamt CHF 134!

Timisoara CHF 103!

Conexiunea dvs. cu România

Bacau CHF 134!

Deva CHF 103!

Pitesti CHF 134!

Sibiu CHF 103!

Suceava CHF 134!

Târgu Mures CHF 134!

Buzau CHF 134!

Cluj Napoca CHF 134!

Satu Mare CHF 134!

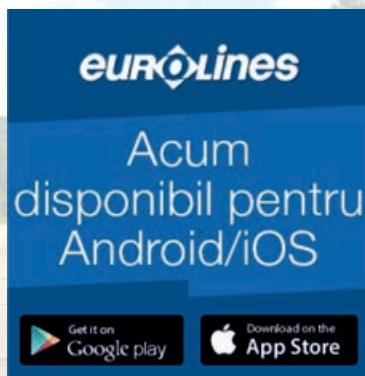
Aiud CHF 134!

Reducere pentru copii,
tineri
și seniori

Rezervari si informatii

Elvetia, Tel. +41 844 257 224

Bagage 40kg gratuit pe persoană

*mai repede, mai ușor
cumpărați direct
prin Internet*

E - TICKET
www.eurolines.ch